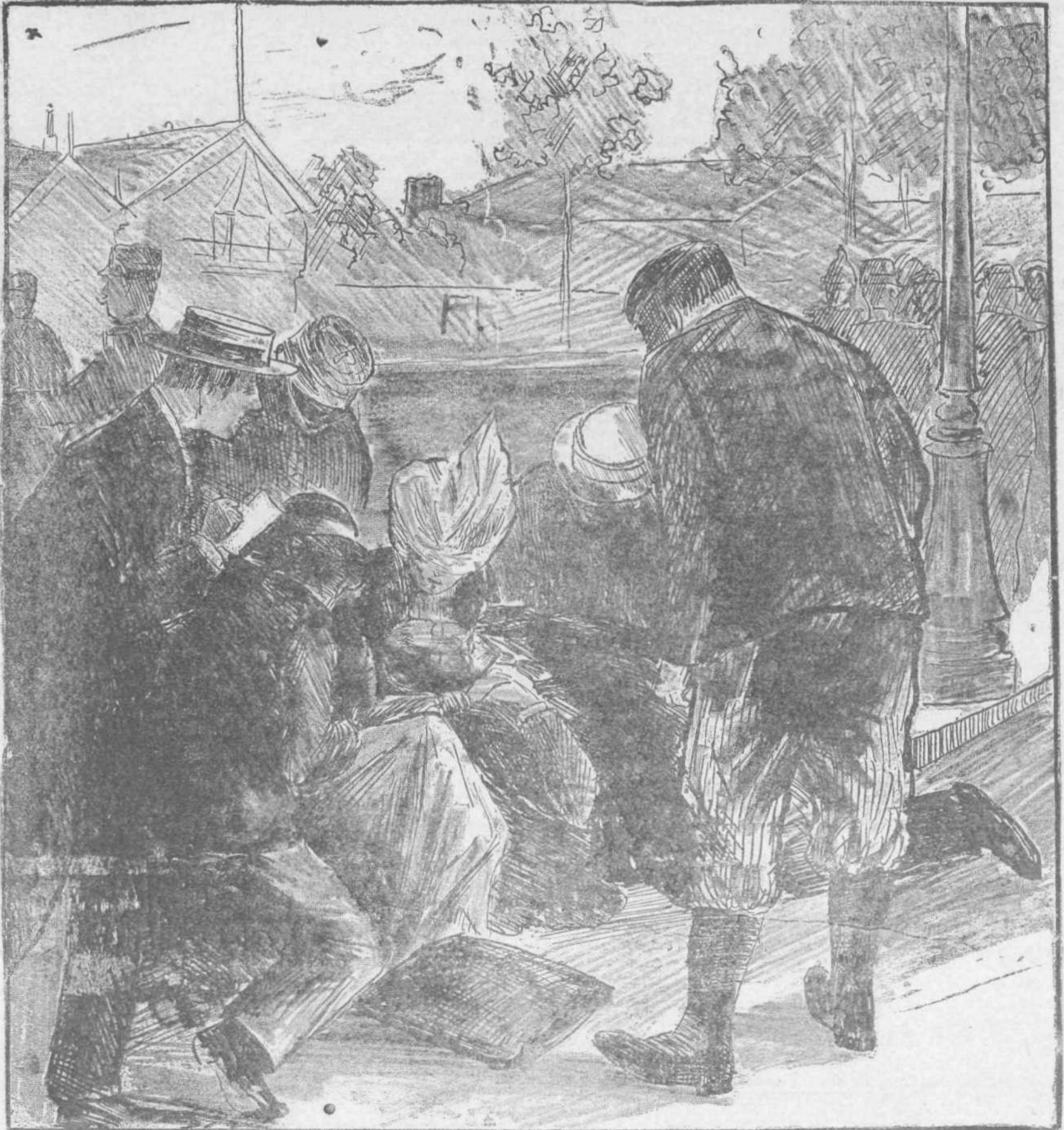

ΚΟΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

Ἄριθμος 40

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1896

Ἡ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΟΡΙ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Τί κρίμα να μη ζή ακόμη ο Ουγκώ. Έαν εζή, ή ανθρωπότης θα ἐκέρριζεν αναμφιβόλως ἐν ἀκόμῃ κεφάλαιον ἐφάμιλλον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνέπνευσε ἐν τὸν δαίμονι συγγραφέα τῶν « Ἀθλίων » ἢ περιφίμος λέξις τοῦ Καμπρῶν.

Τὴν εὐκαιρίαν παρέσχεν ὁ διάσημος πλέον ἀντισημίτης καὶ βασιλόφρων Γκερέν, ὁ κλεισθεὶς μετὰ ὀλίγων ὁπαδῶν του ἐν τῇ ἀντισημιτικῇ λέσχῃ τῆς ὁδοῦ Σαμπρόλ καὶ ἀρνούμενος νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ Καμπρῶν τὴν ὁρᾶν αὐτὴν ἦτο ὅχι ὁ Γκερέν, ὁ ἀποφασιστὴς ν' ἀντιτάξῃ ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν ἐκβιάσεως τῆς εἰσόδου τῆς λέσχης, ἀλλ' ἡ ἄστυνομία τῶν Παρισίων.

Ὁ Γκερέν, κλεισθεὶς εἰς τὸ φρούριόν του, ἀπειλεῖ θάνατον κατὰ παντός ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ πλησιάσῃ, δηλώσας ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλ' ὄχι νὰ παραδοθῇ. Οἱ πολιτοκρούοντες ὅμως ἀστυνομικοί, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως εἰς τὰς ἀπειλάς, περιωρίσθησαν κατὰ τὸ ἐκ Βερολίνου τηλεγράφημα τῆς « Ἀκροπόλεως » νὰ τᾶζουν φρουροὺς εἰς τὰς ἐξόδους τῶν ὑπόνομων, διότι ὑπῆρχε φόβος μὴ οἱ πολιτοκρούοντες ὁρατετεῖσθαι διὰ τοῦ... ἀποπάτου τῆς λέσχης.

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τοῦ γελοίου πολλάκις δὲν χωρίζεται παρὰ ἀπὸ μίαν... ἐκροίην, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν καθιερωθεῖσαν πλέον ὑπὸ τῆς περιφίμου συμβάσεως τῶν ἐργοληφῶν λέξιν.

Τὰ ἐνοικιαστήρια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν μοῦ ἐπανεφέρουν εἰς τὴν μνήμην μίαν πεσομένην ἱστορίαν. Ἐίχον τότε σύνδικον ἕνα νεαρὸν φιγυρῆτὴ ἐπαρχιώτην, κρατοῦντα εἰς τὸ βάθος μακροῦ διαδρόμου, τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ ὁποίου κατεῖχον ἐγὼ, δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

Ἡ οἰκία ἐκεῖνο εἰς ἧσυχον ὁδὸν τῆς Νεαπόλεως, οἱ μόναι δὲ θηλοὶ σὺν οἰκοὶ τοὺς ὁποίους εἶχον ἦσαν μία γράβια ὑπερήλικτα καὶ μία καλοδωρεμένη γάτα, ἧτις πολλάκις κατὰ τὸν χειμῶνα μ' ἐκράτει ἀγρυπνῶν μετὰ τὰς σπαρτακτικὰς φωνὰς ἀγέλης ὀκυκλήρου ἐραστιῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναιδέστατα παρῆχε συνεντεύξεις ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου τῆς οἰκίας.

Ἡ μυστονομία ὅμως αὐτῆ ἢ ἐκ τῆς ἀλλειψέως ποδογύρου, ἴσως δ' ἐν μέρει καὶ αἱ καθημεριναὶ ἐρωτικαὶ συναυλῖαι τῶν γάτων, εἶχον ἐξεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ συνοικοῦ μου πύθους μετοικεσίας εἰς ἄλλην οἰκίαν, ὅπου τὰς κραυγὰς τῶν γάτων ἢ ἀντικαθίστων ἀργυροῦντα γέλωτες νεαρῶν γυναικῶν, τῶν θυγατέρων ἰσως τῆς σπιτινοκοκυρῆς ἢ ἄλλων θηλικῶν συνοικῶν διπλῶν, μετὰ τὰς ὁποίας θὰ ἤδυνάτο νὰ ἐκασκεῖται τὴν ἀνίαν τῶν μελετῶν του. Ἄλλοι φίλοι του συμφοιτητῆται τῶν εἶχον διηγήθη τὸς ὁραίας ἱστορίας!

Οἱ κατ' ἀρχὰς ἀρίστοι αὐτοὶ πόθοι του ἐζωήρευσαν προσεγγίζοντες τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ὁ σφιγγῶν συνοικός μου κλείσας τὰ βιβλία του ἐπέδθη εἰς εἴρεσιν τοῦ ρωμαντικῆς ἄντρου τὸ ὅποιον θὰ ἐστῆγαζε φιλοξενίας αὐτὸν καὶ τὰς ὄνειρευόμενας νύμφας.

Ἐπὶ περὶ τῶν φαιίνεται ὅτι τὸ εὔρε, διότι ἕνα μεσημέρι τῆς τῆς Αὐγούστου τὸν συνήντησα ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα μετὰ ἀσυνήθη λάμπην εἰς τὸ ἀγένοιον πρόσωπόν του.

— Αἶ! καὶ πόσα κορίτσια εἶχε ἡ νέα σπιτινοκοκυρία σου; τὸν ἠρώτησα ἐνοχῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ἐπτά, ἔσπευσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀνευδοιάτως.

Κατὰ καλὴν του τύχην τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ γονεῖς του ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἐστίασαν ἕνα τεράστιον καλὴν ἐκλετῶν σταφυλῶν καὶ ὁ νεαρός μου φίλος μετὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ θάρρος τῆς ἰλικίας του, ὅταν μοῦ ἔφερον ὡς δῶρον ἐντὸς πινακίου ὀλίγας εἰς αὐτῶν, ἔσπευσε νὰ μοῦ εἰηγήσῃ ὅποιον ὑψηλὸν προσιμῶν ἐπεφύλασσε διὰ τὰς ὑπολείπους. Δι' αὐτῶν ἐμέλλει νὰ κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς νέας εἰκοκυρῆς του, καὶ πρὸ πάντων τῶν θυγατέρων τῆς.

Τὴν ἐπομένην ἐφόρτωνεν ἐπὶ ἐνὸς κάρρου τὰ ὀλίγα πράγματά του μετὰ τὸ τεράστιον καλὴν τῶν σταφυλῶν καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον παρὰ μόνον μετὰ ἐν ἔτος, ὅποτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ζητῶν νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ πάλιν τὸ δωμάτιον τὸ ὅποιον κατεῖχε τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Καὶ τὰ κορίτσια τῆς σπιτινοκοκυρῆς σου; τὸν ἠρώτησα ἐκπληκτικῶς.

— Ὡ κούρι μου! μοῦ ἀπήντησε μετὰ ὑφους ἀνθρώπου τελείως ἀπογοητευμένον, προτιμῶ τὰς κραυγὰς ἐνὸς δισεκατομμυρίου γάτων, ἀπὸ τῆς ἀγριοφρονῆς τῶν πενήντα κατ' ἐλάχιστον ἔτην λιμοκοντόρων οἱ ὅποιοι καθὲς νύχτα ἤρχοντο νὰ ἐκφράσων μετὰ κινήσας καὶ μανδολίνας ὑπὸ τὰ παράθυρά μου τὰ ἐρωτικὰ τους αισθημᾶτα πρὸς τῆς ἐπτά κόρας τῆς σπιτινοκοκυρῆς μου.

— Ὅστε τὰ σταφύλια ἐπῆσαν χαμένα;

— Πῶς χαμένα; Ἡ ἄρα αὐτὸ τὸ φροερόν καλὴν μοῦ τὸ ἀδίασαν εἰς τρεῖς ἡμέρας.

— Κρίμα στὰ σταφύλια λοιπόν.

Ὁ πρῶτον συνοικός μου ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρέσθη νὰ εἰπῇ ὡς καλ' αὐτὸν μᾶλλον ὀμνῶν.

— Ὅπου ἀκούς πολλά κ ο ρ α σ τ ι α, βάστα καὶ μικρὸ καλὴν.

Τὸ καλαμποῦρι ἦτον ἀναμφιβόλως ἀκούσιον, διότι ὁ νεαρός συνομιλητῆς μου ἐκοκλήσθη κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα ἐξεραργῆ εἰς παταγῆς γέλωτα.

Καὶ ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι τὸ δωμάτιόν του ἦτο ἐνοικιασμένον.

Ὁλόκληρον ψυχολογικὴν μελέτην θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ μετὰ ψευδῶν ὀνομάτων τὰ ὅποια στέλλουν οἱ λύται τῶν αἰνιγμάτων.

Ἐν πρώτοις σπανιότατα εἶναι τὰ ὁποσδήποτε ἐπιτυχητῆ ψευδῶν ὀνομάτων. Τὰ περισσώτερα ἐξ αὐτῶν εἶναι ὀνόματα ληρθέντα ἐκ συγγράμων ἀναγνωσμάτων. Ἀπὸ τοῦ προσηγοῦς φύλλου αἴφνης δὲν ἔχω καμμίαν ἀμυβολίαν, ὅτι αἱ περισσώτερα λύσεις θὰ σταλοῦν μετὰ ψευδῶν ὀνομάτων Ἀρχιμῆδους καὶ Μυγχαύου.

Τινὲς ἐκ τῶν λύταιν—καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ περισσώτεροι—δράττονται τῆς εὐκαιρίας διὰ ν' ἀλληλογραφήσουν εἰς τῆς Κυριακάτικης καὶ βλῆπετε αἴφνης στελλομένην ὡς ψευδῶν ὀνομάτων τὴν φράσιν:

— Καὶ ποῦ θὰ σὲ συναντήσω, χρυσοῦ μου; ἢ

— Ἡ μαμὰ μου εἶπε νὰ μὴ σοῦ μιῶ.

Τὸ περιεργὸν δὲ εἶναι, ὅτι μετὰ τὸ ἀμυβλικὸν πέταγμα τῶν μετὰ τὰ ψευδῶν ὀνομάτων λύσεων, οἱ ἐπιτελλόμενοι δὲν ἀπελπιζόνται. Τόσον μάλιστα, ὥστε τῆ ἀληθείᾳ ἢ ἐπιμονῇ τῶν ἀρχίζον ἐπὶ τέλος νὰ μὴ συνιῶν.

Ἄλλοι, πρακτικώτεροι, ἀποβλέπουσιν μόνον εἰς τὸ ἐκ τῆς λύσεως δῶρον καὶ στέλλουσι τὴν λύσιν ὑπὸ διάφορα ψευδῶν ὀνομάτων, σκεπτόμενοι λογικώτατα, ὅτι ὑπὸ ὅσον περισσώτερα ψευδῶν ὀνομάτων μετὰ τῆς κληρώσεως, τόσον περισσώτερος ἐπιτυχίας εἶναι ἔχον. Καὶ ἄλλοι μετὰ εἰς αὐτῶν μεταχειρίζονται χωριστὴν ἐπιστολὴν δι' ἕκαστον ψευδῶν ὀνομάτων. Ὑπάρχουν ὅμως μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ οἱ θεωροῦντες τὴν τοιαύτην τακτικὴν ὡς ἀνοητὴ καὶ ἐσκακλιόντες εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν φάκελλον, πολλὰ τεμάχια χάρτου ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει τὴν λύσιν καὶ χωριστὸν ψευδῶν ὀνομάτων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι τοῦλάχιστον εἶναι εἰλικρινέστεροι.

Ἄλλοι εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξουν τὴν γαλλομάθειάν των καὶ στέλλουσι ὡς ψευδῶν ὀνομάτων τὴν πρῶτην τυχοῦσαν γαλλικὴν λέξιν.

Γενικῶς τὰ ὠραιότερα ψευδῶν ὀνομάτων λαμβάνουσιν αἱ κυρίαί, δειγμὰ καὶ τοῦτο τῆς γυναικείας λεπτότητος. Οὐδέποτε λυτῆρα ἀπέστειλε κανὸν ἐκ τῶν τερατοῶν ἐκ τῶν ψευδῶν ὀνομάτων—ἀγγυρονοματοσαλάτας, νεροκολοκύθας, ὁ ζεπεροῦσας μπαλκοματῆς τῆς ὁδοῦ... κτλ.—ὑπὸ τὰ ὅποια οὐ θῆσταν κρύπτονται οἱ ἀρρενες λύται, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ φρόνιμα θὰ ἔκαμαν ν' ἀναβῆσσαν τὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδῶν ὀνομάτων των εἰς κυρίαί.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ὁ ἀειδίμος Συγγρός ἐβγαίνει πρῶτος Διευθυντὴς Ἀθηναίων χωρὶς αὐτὸς οὐτε νὰ ζητήσῃ ὑποψηφιότητα, οὐτε νὰ δευθῇ, ὅταν πανηγυρικῶς ἐξελέγη, τὸ τιμητικώτατον ἀξίωμα, ἢ μέθοδος αὐτῆ

τῆς ὑπὸ ἄλλων προτάσεως, χωρὶς ὅθεν ὁ ὑποψήφιος νὰ εἶχῃ γνώσιν, ἐξέπεσε τόσον πολὺ, ὥστε ἡμέρον τὰ ἐννέα δέκατα ἐκ τῶν ὑποψηφίων, αὐτὴν προτιμῶσι πάσης ἄλλης πρὸς ἄγρον ψήφου.

Καὶ βλέπετε πλέον τοὺς διαφόρους... π ο ῦ λ ο υ ς μετὰ τὰ ἐντελῶς ἄγνωστα ὀνόματά των νὰ δημοσιεύουν καθημερινῶς εὐχαριστήρια πρὸς τοὺς ἀξιότιμους συμπολίτας των οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν, μολοντὶ δὲ αὐτοὶ οὐτε ἐσκέψθησαν οὐτε ἐξήγησαν ὑποψηφιότητά, νὰ τοῖς ἐκθέσωσι κἀλην. Τὸ εὐχαριστὸν εἶναι ὅτι εἰς τὰ εὐχαριστήρια αὐτὰ σπεύδουσιν πάντοτε νὰ βεβαιώσουν τοὺς ἀξιότιμους συμπολίτας των ὅτι τὴν βαρεῖαν αὐτὴν ἐντολήν, ἂν ἐκλεχθῶν, τί νὰ κάμουν πλέον, θὰ τὴν δευθῶν. Φοβερὰ μὲν ἡ ἀγγραφαί, ἀλλ' ὄχι ἀνωτέρα τοῦ ὕψους τοῦ πατριωτισμοῦ των ὅστις τοῖς ἐπιβάλλει καὶ αὐτὴν τὴν θυσίαν.

Ὁ λαὸς ὅμως, ὁ μέγας αὐτὸς ἀχάριστος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ πνίξῃ καὶ πάλιν εἰς ὠκεανὸν μαῦρον τὸς αὐτῶν πατριωτικώτατος πρωτοβουλίας.

Ἄς ὀφεται!

Καὶ σχετικὸς διάλογος.

— Λοιπὸν, Γεώργιο, ἔμαθα, ὅτι διάφοροι συμπολίται ἀπεφάσισαν νὰ σοῦ βάλουν κἀλην δημοτικῶν συμβούλου.

— Ναί, φίλε μου, ἐπρόκειτο, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις ἐναυάγησε.

— Καὶ γιατί;

— Διότι οἱ συμπολίται οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον νὰ διοργανώσουν τὸ ὄλοπον εἶχαν μεγάλας ἀπαιτήσεις.

Κ. ΤΟ ΜΑΝΟΓΑΛΟ (ἈΔΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ)

— Αὐτὰ ποῦ λες, κυρα-Γεώργια, καλὸς εἰς ὅλα του, καλονοικοκυρῆς, κουβαλητῆς, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶχε... χερίνη, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴν εἶχε γιὰ τὴν ῥάχη μου. Θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ εἶμαι κούτσουρο μπροστά του, μὴ κούλα. Θέλει τὰ μάτια μου νὰ τᾶχω γιὰ τὰ μάτια μόνον καὶ νὰ μὴ βλέπω, τὰ αὐτιά μου γιὰ νὰ κρεμῶ μόνον σκουλαρίκια καὶ νὰ μὴν ἀκούω καὶ τὴ γλώσσα γιὰ ἕνα ναι καὶ ὄχι. Πῶς νὰ μὴ μάλωσῃς ὅταν βλέπῃς τὸ στραβὸ; Ὅταν ἀκούς τὸ παράξενο; Ἄλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ, δὲν μ' ἀγαπάει. Μὰ τώρα ἐνοία σου, ἀφοῦ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μὲ συντρέξῃς θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ τρέμῃ μπροστά μου.

Ἡ ἀλοῦσα εἶναι ἡ κυρία Βασιλική, νέα γυναικία μετὰ καλὸ ἀνάστημα, καλὰ χαρακτηριστικὰ καὶ κακὰ... γλώσσα, φαίνεται, ἀφοῦ θῆται εἰς ἐνεργεσίαν τὰ χερίνα τοῦ ἀνδρός τῆς, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς, τὰ ὅποια τσακίχον κόκκαλα, διὰ νὰ τῆς ἐνθυμίζῃ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὅτι αἱ γλώσσα κόκκαλα δὲν εἶναι καὶ κόκκαλα τσακίχου. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν τσακίχῃ τῆς κατόχου τῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ δυστυχῆς σύζυγος, τὸν ὅποιον ἤθελεν ἄγχιρα ἢ Βασιλική, ἐνὸς ἡδύνατο πρὸς ἡσυχίαν τῆς νὰ ἐξήτῃ δι' αὐτὸν μικρότερον κακὸ, τὴν κουρασίαν, δὲν ἦτο καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐστηρὸς. Ἦθελε νὰ ἀκούεται μέσα στοῦ σπῆτι τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐναντίαν ἰδέαν τῆς γυναικείας του, τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἔργον του—ἢ το βυροσδέψης—καὶ εἰς τὸ σπῆτι, δηλαδὴ νὰ τῆς ἀργάζῃ τὸ τομάρι.

Καὶ τί δὲν εἶχε κάνει ἡ Βασιλικὴ γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἀφοῦ δὲν ἤδυνάτο νὰ τοῦ κόψῃ τὰ χερίνα! Τὴ δὲν εἶχε ἐξοδεύσει σὲ χαρτορρίχτρες, σὲ χειρομάντιδες! Πόσα δὲν τὸν εἶχε ποτίσει... φαρμάκια! Τὴ φρουστάνια δὲν εἶχε δώσει στῆς τουρκογύφτισες! Ἄλλὰ τοῦ κάκου. Αὐτὸς τίποτε, ἐξήκολούθη ἐπὶ δουλειά του. Οὐτε ἐξορισμοί, οὐτε σκόνες, οὐτε κοκαλάκια τῆς νυχτερίδας δὲν ἄφηναν ἡσυχία τὸ κοκαλάκι τῆς. Ἐνα μόνον τῆ ἔμενε. Τὸ μανόγαλο. Ἄν καὶ τοῦ εἶχε δώσει πολλὰς φορὰς διὰ καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε, γιατί δὲν ἦταν ἀποκλειστικῶς γι' αὐτὴν καμωμένο, δὲν ἦταν μελετημένο γι' αὐτὴν.

Βλέπετε ἢ τουρκογύφτισες τὸ μελετᾶνε γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ χάνει τὴν διανοίαν του. Ἄλλὰ τώρα ποῦ εἶχε τὸ τελευταῖο τῆς παιδὶ στοῦ θυζὶ καὶ τὴν πρῶτην τῆς κόρη νὰ βυζαίνεται καὶ αὐτὴ καὶ εἶναι καὶ ἡ δὴ πρῶτοςταίνας μᾶνα καὶ κόρη. Τώρα πᾶσι ἡ δουλειά τῆς ἔγεινε. Θὰ στὸν κἀνή αὐτὴ νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ λαχταρῇ σὰν τὸ ψάρι. Ἦθ κἀνή μόνη τῆς τὸ μανόγαλο. Δὲ σοῦ λῶν ἔδωσε μὲν 10 δραχμὰς σὲ μίᾳ Χαλκιδεῖσᾳ ποῦ ἤξευρε καλὰ ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ χαλάλι τῆς. Ἄλλὰ πόσα δὲν ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ γείνη αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ἡ μεγαλειτέρα δυσκολία εἶναι πῶς νὰ πάρουν τὸ κρηθάρη βρεμένο ἀπὸ τὸ ἀφρισμένο στόμα τοῦ ἀλόγου τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τὸ κάρῃ ἄνθρωπος νησιτικός γιὰ νὰ τὸ μελετήσῃ. Ἐχει ἕνα φίλον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς σταυλίτης, ἀλλὰ σταυλίτης καὶ νησιτικός γίνεται; Νησιτικός ἀπὸ φαγὶ καὶ μὴ νησιτικός ἀπὸ κρασί! Ἐρχεται ὅμως μίᾳ ἀστυνομικῇ διατάξει βοηθός τῆς. Ὅλα τὰ καταστήματα καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ταβέρνας τὰς Κυριακὰς θὰ ἀνοίγουν εἰς τὰς δέκα. Ἦθν Κυριακὴν λοιπὸν ἀρχίζει ἡ κατασκευὴ τοῦ μανόγαλου.

Ὁ σταυλίτης ἀφοῦ ἔμαθε καλὰ τὰς φράσεις ποῦ τοῦ εἶπαν πέρνει ἀπὸ τὸ σαλιωμένο κρηθάρη τὸ ὅποιον ἔρωται: « Ὅπως ἀρχίζει τ' ἄλογο τοῦ βασιλέως ἔτσι νὰ ἀρχίζῃ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς Βασιλικῆς ». Τὸ κρηθάρη ἔπρεπε νὰ τὸ ἀλέσῃ ὁ μύλος ὄχι τῆς θηῆς μας τῆς Κουδύλων γιατί εἶναι παλῶς, ἀλλὰ μύλος καινούργιος καὶ μάλιστα τρεῖς καινούργιοι μύλοι. Καὶ αὐτὸ κατωρθῆθῃ μετὰ πολλὰ βάζα. Ἐχουμε τὸ ἄλευρι, ἔχουμε καὶ μᾶνα καὶ κόρη πρωτοστάνας νὰ βυζαίνωνται καὶ ἡ ὄλο, τὰ λοιπὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ Βασιλικὴ πλέον.

Ἡ μανιάδες τὰ παιδιὰ των τ' ἄφρησαν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀβύζαχτα. Τὰ παίρουν καὶ τὰ φέρουν εἰς τὴν σάλαν τῆς Βασιλικῆς, σκεπάζονται μανιάδες καὶ παιδιὰ μὲ ἕνα καινούριον πέπλο, βαινὸν τὸ ἄλευρι τὸ κρηθάρη, σὲ καινούριον κεραμίδι καὶ ἀρχίζουσι νὰ πιέζουν τοὺς μαστοὺς των καὶ νὰ ἐκχύνεται γάλα εἰς τὸ ἄλευρι. Τὰ παιδιὰ ἀβύζαχτα ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὴν θέαν τῶν μαστῶν κλαῖουσιν ὀδυρμῶς, ἢ μανιάδες βλέπουσαι μετὰ πόνου αὐτὰ ψυθυρίζουσι:

« Ὅπως λαχταρᾷ ἡ μᾶνα γιὰ τὸ παιδί τῆς καὶ τὸ παιδί γιὰ τὴν μᾶνα ἔτσι νὰ λαχταρᾷ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος γιὰ τὴ Βασιλική ».

Τὸ ἄλευρι ζυμώνεται μετὰ τὸ γάλα ἀπὸ ἕνα κοριτσάκι ἄθως, ὄχι μεγαλῆτερο τῶν 8 ἐτῶν. Γίνονται δ' αὐτοῦ τρεῖς μικροσκοπικὰ ψωμάκια, τὰ ὅποια ἔστυραται τρεῖς βραδείαις—ἐπὶ λαθὸν δὲ ἐκθέτει εἰς τὰ ἔστυρα. Κατόπιν συνάζει, ἢ Βασιλικὴ πάντοτε, ζυλαρίκια ἀπὸ ἕνα τρίστρατο εἰς τὸ ὅποιον καὶ τὰ ψήνει τὴν νύχτα ἐπαναλαμβάνουσα:

« Ἐστὶ νὰ καίεται καὶ νὰ ψήνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτά τῆς ὁ ἄνδρος τῆς ὅπως ψήνεται καὶ καίονται τὰ ψωμάκια ».

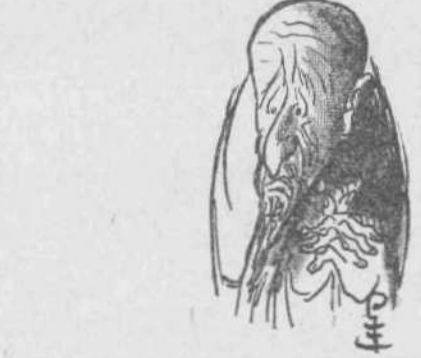
Ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε. Τὰ ψωμάκια γίνονται πῶνι καὶ ἡ σκόνη ρίπτεται σὲ ψάρι, γιὰ νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ σύζυγος ποῦ θὰ τὸ φάγῃ, ὅπως σπαράξῃ τὸ ψάρι ὅταν τὸ πιάνῃ ὁ ψαράς. Ἡ καυμένη ὅμως ἡ Βασιλικὴ γιὰ νὰ εἶχῃ τὸν νοῦ τῆς εἰς τὸ μανόγαλο, τὸ ψάρι καὶ τελευταῖα τινα συμπληρωματικὰ τῆς ἐπιτυχίας ἐλησμώνησε τὸ φαγὶ καὶ ἡ σούπα ἔγινε πιλάρι καὶ τὸ πιλάρι λάσπη καὶ ἡ λάσπη ἐκάχησε. Ἄλλὰ τί τὴν μέλει, τώρα ποῦ θὰ ῥθῃ ὁ καλὸς τῆς θὰ φάγῃ τὸ μανόγαλο καὶ θὰ γείνουσι ὄλο καὶ γάλα. Ὡ, νάτος καὶ ὁ Ἀλέκος. Πρὶν βγαλῇ τὸ καπέλλο τοῦ δίδει ἕνα μεζὲ ψάρι ποῦ τῆς ἐστειλεν ἡ κυρα-Γεώργια: ἔφαγε τὸ μεζὲ αὐτὸς καὶ αὐτὴ στρώσει τὸ τραπέζι καὶ κενώνει τὸ καυμένο τὸ φαγὶ, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἀρχίζει σὰν τὸ ἄλογο τοῦ βασιλέως καὶ τρέμει σὰν τὸ ψάρι ποῦ τὸ πιάνει ὁ ψαράς. Ἡ Βασιλικὴ τὸν βλέπει ἀνάπτοντα, δλη χαρά.

Τὸν ἔπιασε τὸ μανόγαλο. Δυστυχισμένη. Δὲν τὸν ἔπιασε τὸ μανόγαλο ἀλλὰ τὸ μπουρί, συνέπεια τοῦ ὁποίου ἦτο ἂν καὶ ἔφαγε αὐτὸς τὸ ψάρι νὰ φάγῃ καὶ αὐτὴ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

Τὴν ἐπομένην τὴν ἐρωτᾷ ἡ Κυρα-Γεώργια γιατί τῆς ἔφαγε.

— Τὸ μανόγαλο, Κυρα-Γεώργια μου, τὸ μανόγαλο.

I. Δεληκατερίνης ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΑΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ὑπὸ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ

VI Ὁ Καδῆς Κάθητ' ἐκεῖ ὁ Καδῆς στὰ μεντέρια, τσιμποῦμι ἔχει κεράς μ' ἱμαμὲν (7) εἰς τὸ χερί, παίζει μακρὸ κομπολόγι καὶ βαρὺ καθοικὶ στοῦ ζουρισμένου κεφαλὶ του φέρει.

Ἐχει βγαλμένα τὰ μέστια του (8) λίγο παρέκει καὶ ὄλο ἕνα τὰ πόδια χαδεύει. Δίπλα κιατίπης (9) σκυρτός στοῦ χαρτί παραστέκει καὶ στοῦ Κοράν τὸ Νόμο χαλεύει.

— Γκέλ (10), γιζουτῆ! Ὁ Καδῆς τὸν Ἐβραῖο φωνάζει. Τρέμοντας ἔρχετ' αὐτὸς ἐμπροστά του. Τί εἶν' ὁ ναβάς του; (11) ρωτᾷ. Ὁ κιατίπης διαβάζει.

Θάδραζαν, λέγει ο τσιφούτης, τ' αυγά του όρνίθια, και τὰ όρνίθια πουλιά θά κλωσσοῦσαν.
 Πέκ ει! (28) Τάψηςε όμως τ' αυγά, είνε' αλήθεια; Πως τὰ πουλιά λοιπόν μέσα θά ζούσαν; \

—Χάσει αλόου! *Αφεριμ! (29) κράζει ο Καδής, βρέ [κιαφίρη, (30) μίλησες σάν τὸ μπουλ-μπουλ (31) Γκέλ Τσιφούτη! Τάκσοσε, βρέ μπαταζή; (32) 'Εσὺ φταίς! *Αει [σιχτίρι, (33) κι' άκου τί κρίσι θά βγάλω, τσουρούτη (34).

«Δός του Θανάση μπιττούν (35) τὸ πουγγί, τὰ σκου- [τιά, τὸ ρωλόγι, τ' έρματα, τ' άτι και ταίλικα γρόσσα διακόσια,

κι' όποιος περᾶ δὼ κ' έμπρός άπ' τὸ χάνι σου τζάμ- [μπα θά τρώγῃ, για νά μὴν έχῃ, σασκίν, μουζαβιρική (36) γλώσσα.

VIII. Έβραίοι και δικηγόροι
 Γύρεψε τὸν άδουκάτο ο Θανάσης νά πληρώσῃ, δέν τὸν βρίσκει. 'Ανελήφθη με τὸν γιαουτή μαζύ... 'Απ' τὰ νύχια τοῦ διαβόλου πιάς Έβραίος θά γλυ- [τώσῃ; 'Ο Σατάν άπ' τοὺς Έβραίους και τοὺς Δικηγό- [ρους ζή...
 Έν Σύρω Μάϊος 1899.
 Έμμ. Βεκισρέλης

- (28) Πολὺ καλά.
- (29) Έσο μακάριος. Εγγέ σου!
- (30) *Αθε!
- (31) *Αηδών.
- (32) *Απατατών.
- (33) Κοημισσο (αισχρόν).
- (34) Κίβδηλε.
- (35) Πλήρης.
- (36) Στρεψόδικον

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΩΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑΙ ΣΥΝΘΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΣΗΣ

Η Βασίλισσα και τὸ πνεῦμα τοῦ δούλου της.

Η χαριτόβρυτος άνασσα ως νεοκυρά εν τῷ οίκῳ της! 'Ιδού εν ζήτημα, λεπτομερείας τοῦ όποιου δέν δύνανται πολλοί νά καυχήθουν ότι γνωρίζουν.
 Αλλά και πᾶσι αλλήθως ενδιαφέρουσαι λεπτομέρειαι περί τῶν εξεων και τῶν κλίσεων και τῶν ιδιοτροπιῶν της γυναικὸς άνασσης είνε τὴν ένασκασιν τῶν καθόντων της ως οικοδεσποίνης! Διότι ἡ Βικτωρία εἴμπορε νά είνε ἡ Βασίλισσα τοῦ 'Ηνωμένου Βασιλείου και ἡ αὐτοκράτειρα τῶν 'Ινδιῶν ἀλλ' είνε ἐπίσης και

πρωτίστως Βασίλισσα τοῦ ίδιου αὐτῆς οίκου τὰ πάντα μόνη ἐπιβλέπουσα και ρυθμίζουσα και παρέχουσα οὕτω ἀμείψτην πρότυπον 'Εσταμένης κεφαλῆς ως οἰκοκυράς! Τ' άνάκτορα τοῦ Οὐίνδσορ! Τὸ εὐνοοῦμιον ἐν- διαίτημα τῆς Βασίλισσης. Δι' αὐτὸ ὅλη ἡ μέριμνα και ὅλη ἡ φροντίς τῆς διευθύνσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας και τάξεως τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Και ἴσως θά ὑπέθετε τις ότι ἡ Βικτωρία είνε φιλόκαινος και νεωτερίζουσα και πολυάπανος εἰς τὰ ἰδιαιτέρᾳ της δώματα! Τίποτε άπ' ὅλα αὐτὰ και ὅμως τὸ ἐναντίον. Συντηρητικωτάτη ὡς οἰκοκυρά, σχεδόν δι- ὄλου φιλόκαινος ἀποτροπιαζόμενη μάλιστα πολλὰς ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἐφευρέσεις τὰς ἐξασφαλιζούσας άνεσιν και εὐμάρειαν εἰς τὸν βίον.

Και ἐν πρώτοις κάρβουνα και φωταέρια εν τῷ δόμῳ λόγον ἐπιτρέπονται εἰς τ' άνάκτορα τοῦ Οὐίνδσορ. Εἰς ὅλα τὰς θερμάστρας και τὰς πυρεστικές καίουν ξύλα ἀπὸ κορυμνοὺς φηγῶν ζυλευμένων ἐκ τοῦ δόσου τοῦ «Γκρῆτ Μαρλσον», ὅχι δὲ μόνον εἰ, τὰ ἰδιαιτέρα ἰωματίδια, ἀλλα και εἰς τὰ ὡς γράφε α δημοσία χρησιμεύοντα δωμάτια τῶν άνακτόρων.

Ὁ φωτισμός δὲ οὐδέποτε εἶνε διὰ φωταερίου. 'Εσχάτως μόνον ἐπετρέπη ἡ ἀραιστάτη εἰσαγωγή ἡ- λεκτρικῶν φωτῶν εἰς τὸ Οὐίνδσορ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλειστον μέρος ὁ φωτισμός γίνεται ἀκόμη διὰ κηρίων.

Τῶν ἰδιαιτέρων δωματίων τῆς άνασσης ἡ ἐπιβλῶσις μέχρι πρό ὀλιγίστων ἀκίμη εἶναι διετηρετο κατὰ τὴν ἀρχαίαν μόδον, μάλιστα δὲ ἐπ' ἐσχάτων και κατὰ δόσεις ἡ Βασίλισσα ἐπέτρεπε τὴν ἐπὶ τὸ νεωτεριστικωτέρων πως μετατροπὴν τῆς ἐπιβλῶσεως τῶν δωματίων της. 'Η ὅποια ἀκίμη δέν συνετελέσθη τελείως.

'Αλλ' εἰ διάφοροι ἐπιτετραμμένοι ἐν τοῖς άνακτόροις εὐρίσκουσι κυριολεκτικῶς τὸν μετὰ τους δταν πρόκειται περί ἐπισκευῶν τῶν δωματίων και ἀνανεώσεως τοῦ φθειρομένου ὀλίκο ἐπιπλασίου. Ἡ Βασί- λισσα τρέφει ἀκατανίκητον ἀπέχθη ἀν πρὸς τοὺς νεω- τισμοὺς και τὰς κομψότητας. Νεωτερισμὸς λο πὸν και κομψότητες ἀπαγορεύονται ἀντιρότητα. Ὅταν π. χ. πρόκειται ν' ἀγορασθῶσι καινούργια παρκετά- σματα ἡ τάπητες διὰ μιαν αἰθουσαν ὑπάρχει ὁρσμήνη σιρὰ τύπων ἐπ' τῆ βασιει, τῷ ὀποίῳ, γίνεται ἡ νέα προμήθεια οὕτως ὥστε τὰ νεογοραζόμενα ἀντικεί- μενα νά είνε τὸ πανομοιότυπον τῶν παλαιῶν, τὰ ὅποια θ' ἀντικαταστήσουν.

'Επισκεπὴ δὲ και ἀνακαινίσις δωματίου τινὸς οὐδέποτε δύνανται νά γείνη διαιμῶς και ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μάλιστα. Αἰτῶν γίνεται τμηματικῶς και κατὰ τὴς ἀπουσίας τῆς Βασίλισσης, οὕτως ὥστε δταν αὐτὴ ἐπι- στρέψῃ νά εὐρίσκειται πρὸ... τετελεσμένων γεγονό- των, κατὰ τὴν διπλωματικὴν γλώσσαν! 'Εν ὅμοις ἐπεισοτίοις χαρακτηρηστικωτάτων τῆς ἀποστροφῆς τῆς Βασίλισσης πρὸς τοὺς καλλωπισμοὺς και τὰς διακοσμῆσεις, δεικνύει ότι ἐνίοτε τὰ τεχνάσματα τῶν ὑπαλλήλων της και ἡ ἐκμετάλλεσις τῶν ἀπουσιῶν της δέν περνοῦν πάντοτε. 'Εν κηλικίδωμᾳ ἀκριβῶς ἐναι τοῦ ἰδιαιτέρου της δωματίου ἡ ἐξρειά- ζετο νέον χρυσάσιμα. Ἡ Βασίλισσα εἴπειτα, τότε δι ἐκέρσθη ὁ ἀρμόσιος ἐπιστάτης νά τὸ ζανχρωματίσῃ ὠραιότερον και νά τὸ στολίσῃ μάλιστα με ἐπίχρυσα κρημμάτα, και νά τὸ καταστήσῃ οὕτω εὐπροσώποτε- ρον. Καὶ ἡ ἐργασία οὕτως ἐγένετο. Ἡ Βασίλισσα ἐπαυθῆ και μετὰ μιαν ὥραν ἐξεδόξατο αὐστέρᾳ δια- ταγῇ τὸ ἐπιχρυσωμάσιον καὶ ἐπιχρυσωθῆν κηλικίδωμα νά ἐπανεφερῆ εἰς τὸ... πρῶτον καθιστῶ, προτοῦ ἡ Βασίλισσα κα αἰθ τὴν πρῶτον. Μία δουλίνα ζωγράφον εἰργάσθη ἐπὶ οὗ ὥρις ἐπισπυμένως ὅπως ἐξασφα- νίσῃ τὰ κομψήματα και κα ἀσπῆτῃ τὸ κηλικίδωμα ὡς ἦτο και πρότερον!

Εἰς τ' άνάκτορα ὑπάρχει οἴθουσα φραϊριστήρι υ, ἀλλ' οὕτε αὐτὸ ὕπε ἀλλοῦ που ἐπ τρέπεται τὸ κά- πνισμα 'Απαγορεύεται ἐπίσης αὐστρόματα ἡ ἐν τοῖς

ἀνικτόροις συντήρησι γαλῶν!
 Ἡ Βασίλισσα καιτὸ ἀρωσιωμένη εἰς τὸ ἱερατεῖον οὐδέποτε ὅμως ὑπῆρξε θρησκομανῆς. Αἱ Κυριακαὶ εἰς τὰ άνάκτορα ὀρχνται ὅπως και παντὺ ἄλλου, ὡς ἡμέρα ἀνπαύσεως.

Ἡ Βασίλισσα, καιτε εἶναι ἐκ τῶν μάλλον ἀπη- σχολημένων πολιτῶν της Εὐρώπης, ἐν τούτοις εὐρί- σκει καιτὸν νά εὐθύνῃ καὶ τὰς οἰκειακὰς της ὑποθέσεις προσωπικῶς.

Ἐκάστην πρῶταν πρῶτῃ της δουλεῖ εἰ εἶναι νά θεωρητῇ τὸ παρά τῷ πρόστα εἶνόν της ὑπηρεσίας τοῦ μαγει- ρείου ὑποβιλλόμενον. Αὐτὴ ὄλλν ν παρέχον μακρὸν κατάλογον ἐδεσμάτων, ποτῶν, ἀνθῶν κλπ. Ἡ Βα- σίλισσα διεξέρχε α. μόνη της αὐτὸν και ἰδίᾳ χειρὶ ὀρί- ζει τὸ μενοῦ τῆς ἡμέρας δ' εαυτὴν και διὰ τοὺς ἐγ- γόνους της οἱ ὅποιοι με-ν μαζύτης. Τὰ μενοῦ αὐτὰ στέλλονται ἀμέσως εἰς τὰ μαγειρεῖα, τοὺς κήπου, και εἰς τ' ἄλλα σχετικὰ διαμερίσματα διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἀποτο μῆνιν ειδῶν και παρασκευῆν τῶν ἐδεσμά- των. Ὅλοι δὲ αἱ προμηθεύμεναι καθ' ἐκάστην ποσῆ- τητες καταγγρόνται ποσοηόντως εἰς τὰ ἐν τῷ Βα- σιλικῷ Μαγειρεῖῳ κρατούσα ἐπίτηδες βιβλία.

Ὁ πρῶταμος τῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει τῶν μα- γειρείων λαμβάνει μισθὸν 500 λίρων τὸ ἔτος, και ἔχει ὡς ἱεροφύρουσ τίσσαραι ἀρχιμαγειροὺς, τίσσαρας ὑπο- μαγειροὺς, ἐξ μαθητευομένων, και πληθῶς ἄλλου βοη- θητικῶ προσωπικῶ.

Ὅλοι αἱ ἀποθῆκαι τοῦ Οὐίνδσορ εἰνε ὑπὸ αὐστη- ρῶν ἐπιβλῆψν, οὐδέμεις τὲ προμήθεια ἐξ αὐτῶν γίνεται ἀνευ τῆς καταλλήλου οἰτήσεως τοῦ προϊστομένου τοῦ οἰκείου διαιμησματος. Ἐκίμη οὕτε μια χούφτα παξι- μάδια διὰ τὰ σκυλιὰ δίδεται χωρὶς ἡ περὶ τούτου αἰτησις νά γείνη ἐπὶ τῷ καταλλήλου ἐντύπῳ!

'Εν γένει δὲ ἡ ὅλη ἰσότηρ κῆ ὑπηρεσίαι και διαχει- ρισις τῶν ἀπερίττων αὐτῶν ἀνακτόρων γίνεται κατὰ μέθοδον και τρόπον πρακτικωτάτων ἀμα και οἰκονο- μικωτάτων, οὕτως ὥτε ἡ 'Ανασσα νά δύναιται νά ἐνασκή ἀληθῆ ἐλεγχον εἰς τὰ οἰκονομικὰ της, πρῶγμα τὸ ὅποιον τῆ καθιστᾷ ἰκαίην νά διατηρῇ ἀνθρώπον τὸν πολ. ἀρμότερον και μεγαλειότερον Βασιλικὸν Οἶκον με τὴν μικροτέραν σχετικῶς Βασιλικῆν ἐπιχρήρησιν ἐν Εὐρώπῃ.

Μεταζῷ τῶν πολλῶν πολυτίμων ἀντικειμένων τοῦ θησαυροῦ της με ἰδιόζουσαν ἀγαπῆν και μετ' ἰδιαιτέρου ὄλως ἐνδ ἀφίροτος ἐπιδεικνύει δύο προπάντων ἐξ αὐ- τῶν. Τὸ ἐν εἶναι θηλικιωτάτη μικρὰ ἐκ λευκοῦ μαρ- μάρου προ-εμῆ τῆς Βασίλισσης, ὅτε ἦτο ἀκίμη πριγκ- κήσιςσα Βικτωρα και ἐκαετὶς τῆν ἡλικίαν. Τὸ ἄλλο δὲ εἶναι ἡ Β βλος τοῦ στρατηγῶ Γερδονος, χα- ρισθῆσα εἰς τὴν 'Ανασσαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ στρα- τη-οῦ μετ' τὸν θάνατον ν αὐτοῦ.

Ἡ Βίβλος αὐτῆ εἶνε διεδεμένη με κάλυμμα μαλα- κοῦ δέρματος, ἐπα-ομβῆ ἐπὶ μικροῦ προσκεφαλαίου ἐκ σατίν, και εἶναι ἀνοικτῆ εἰς τὸ κατὰ 'Ιωάννη Εὐαγγέλιον. Ἡ Βίβλος εἶναι τοποθετημένη ἐντὸς κιβωτιδίου 'Ιταλικῆς κατασκευῆς τῆς 17ης ἑκατο- στῆς ἰδου, με ἐπιχρυσωμένων και ἐσματωμένων πλαισίων, και ὀρει γλυφῶς κρυστάλλῳ ἐπὶ τοῦ ἀνω- τέρου, ἐε μέρος εἶναι ζωγραφισμένος ὁ ἅγιος Γεώργιος ρονεύων τὸν Δράκοντα.

'Αλλῃ συνθήκαι τῆς άνασσης εἶνε νά περισυλλέγῃ τὰς εἰκόνας ὄλων τῶν διασθῆμων ἐν παντὶ κλάδῳ και σταδίῳ ἀνδρῶν της ἡμέρας.

'Αλλὰ τὸ περιεργότερον εἶνε ότι ἡ Βασίλισσα πι- στεύει μετ' ἀρροσώσεως εἰς τὴν μετὰ τῶν πνευματῶν ἐπικονωνίαν, ἐκ αὐτῆς δὲ ἠντήρησε τὴν μεγαλειότεραν παρηγορίαν κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον της χηρείας της. Ἡ άνασσα ἐν συνειδήσει πιστεύει ότι εἰς πολλὰς κρι- σίσιμος στιγμὰς τοῦ βίου της τὴν ὑποστήριξεν ἡ πα- ρουσία τοῦ πνεύματος τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου, ὡς μόνον δὲ παρηγορίαν της μετὰ τὴν στέρησιν του εὐρίν τὴν πεποιθῆσιν ότι τὸ πνευμα τὸ πνεῦμα του εὐρίν τὴν παρηκολούθει πάντοτε εἰς τὸ πλευρὸν της βο- ηθῶν και ὑποστηρίζον αὐτήν.

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Ἡ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

(Ὁ Βαρῶνος παρίσταται διηγούμενος εἰς τοὺς φίλους του τὰς περιπετείας ταύτας ἔχων τὴν μυστίλια εἰς τὸ πλάγι του).

Ὁ Βαρῶνος περιγράφει τα πρῶτὰ του ταξείδια. —Τα καταληκτικὰ ἀποτελέσματα καταγιγδου. —Φθάνει εἰς Κεϋλάνην, παλαίει και νικᾷ δύο φοβεροὺς ἀντιπάδους. —Ἐπιστρέφει εἰς Ὀλαν- δίαν.

Ὅλιγα ἔτη πρὶν διὰ τῶν γενεῶν ἀγγεληθῆ ἡ ἐπε- ρχομένη ἀνδρική μου ἡλικία, ἦ, με ἄλλας λέξεις δταν ἔπαυσα νά εἶμαι παιδί χωρὶς νά εἶμαι ἀκόμη ἀνδρας και εὐρισκόμην μεταζῷ τῶν δύο ἐσυνειθῆκα πολλὰκις νά ἐκφράζω εἰς τὰς συνομιλίαις μου τὸν μεγάλον πόθο, τοῦ νά γυρῶσι τὸν κόσμον.

Τὸν πόθον τούτον οἱ γονεῖς μου πάντοτε ἀπεθάρ- ρυναν ἀν και ὁ πατήρ μου, ὅπως θά φανῇ πρὶν νά σας ἀγγιθῶ ὅλας τὰς ἐκτάκτους και, μάλιστα, πολὺ ἐν- διαφερούσας περιπετείας μου, δέν ἦτο ἀπὸ τοὺς κοινούς περιηγητάς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐκ μητρὸς ἐξαδέλφους μου με ἀγάπησε και εἰλεγε πολλὰκις περὶ ἐμοῦ ότι εἶμαι ἔξυπνο παιδί, εἶχε δὲ μεγάλην προθυμίαν νά εὐχαρι- στήσῃ τὴν περιεργειάν μου. Ἡ εὐγλωττία του ὑπῆρ- ξεν ἀποτελεσματικωτέρα, διότι ὁ πατήρ μου συγκατέ- νευσε νά τὸν συνοδεύσω, δταν ἀνεχώρησε διὰ τὴν Κεϋ- λάνην, ὅπου ἔμεναν ὁ θεῶς του πολλὰ ἔτη ὡς Ἄρμο- στής αὐτῆς.

Ἀνεχώρησαμεν ἀπὸ τὸ Ἄμστερδαμον με ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκ μέρους τῆς Ὑψηλῆς Παινηγορότητας τῶν Πολιτειῶν της Ὀλλανδίας. Τὸ μόνον ἀξιοδιήγητον τὸ ὅποιον μᾶς συνέβη εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο εἶνε τὰ ἐκ- πληκτικὰ ἀποτελέσματα θεῖλλης ἡ ὅποια ἀνέσπασε οὐρεζία μέγαν ἀριθμὸν δένδρων καταπληκτικῶν διαστά- σεων εὐρισκόμενων εἰς μιαν νῆσον εἰς τὴν ὅποιαν εἶχο- μεν ἀγκυροβολῆσαι διὰ νά πάρωμεν ξύλα και νερόν- τινά ἐκ τῶν δένδρων τούτων εἶχον βάρου πολλῶν τόννων ἀλλ' ὁ σφοδρὸς ἀνεμος τὰ ἔπερνε και τὰ ἀνεβίβαζεν εἰς τῶσον μέγα ὕψος, ὥστε ἐφάνιντο ὅπως τὰ πού- τουλα τῶν μικρῶν πτηνῶν δταν πετῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, ὅσοι τὰ εἶχεν ἀναβιβάσει τοῦλάχιστον πέντε μίλια ἔνωθεν της ἐπιφανείας της γῆς.

Ἐν τοσοῦτῳ ἄμα ἔπεσαν ὁ ἀνεμος και ἀπέρασαν ἡ θεάλλα, ὅλα κατὰ σειρὰν ἔπεσαν καθέτως εἰς τὰς ἰδίας τῶν θέσεις και ἐρρίχθωσαν ἐκ νέου, ἐκτός τοῦ μεγαλει- τέρου ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὀποίου συνέπεσαν δταν τὸ ἔπῃεν ὁ ἀέρας νά κἀθῶνται ἐπὶ τῶν κλάδων του εἰς γῆρας και μία γραία, τιμιωτάτων ἀνδρόγυνον, και νά συλλέγουσ ἀγκυροῖα (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ κόσμου τὸ αἶδος τοῦτο τὸ γῆρας χρησιμοποιάτω χορητικῶν γίνεται ἰπάνω εἰς τὰ δένδρα), τὸ βάρου λο πὸν τὸν ἀνδρογύνου ἐχάλασε τὴν ἰσορροπίαν του κορμου και ἔκαμε τὸ δέν- δρον νά πέσῃ ὀριζοντίως. Ἐπεσαν ἐπάνω εἰς τὸν ἀνδρόγυνον τῆς νῆσου και τὸν ἀφῆκε νεκρόν. Εἶχεν ἐξέλθει της οἰκίας του κατὰ τὴν ὥραν της καταγιγδου ἐκ ὀρθου καὶ πέσῃ και τὸν πλάκωσῃ, ἐπίστρεψε δὲ πάλιν εἰς αὐτὴν βαδίχων διὰ τὸ κῆπου του δταν συνέβη τὸ ἐπιτύχεις ἐπεισοδίον. Ἡ λέξις εὐτυχῆς εἰς τὴν περί- σταςιν ταύτην ἔχει ἀνάγκην ἐξηγήσεως. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρχηγός ἦτο ἀνθρώπος φιλάργυρος και καταπι- στικός, και ἐνῶ δέν εἶχεν οἰκογένειαν εἶχε φέρει εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν τοὺς ἰθαγενεῖς της νῆσου διὰ τῶν καταπιστικῶν και ἀπεχθῶν αὐταίρεισῶν του.

Ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὅποια εἶχε σφτερισθῆ κατὰ τὸν τρόπον τούτον ἐφθέρηοντο ἀχρηστα εἰς τὰς ἀπεθῆ-

κας του ἐνῶ ἐμάστιζεν ἡ πτώγῃα τοὺς δυστυχεῖς ἀπὸ τοὺς ὀποίους εἶχον ἀφαιρεθῆ.

'Αν και ὁ θάνατος τοῦ τυράννου ἦτο ὅλος τυχαίος ὁ λαὸς της νῆσου ἐξέλεξε τοὺς ἀγκυροσυλλέκτας ὡς ἄρροστάς του εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης διότι, ἔστω και τυχαίως, ἐρένευσαν τὸν τυράνον αὐτῶν.

'Αφῶ ἐπεσκευάσαμεν τὰς ζημίας τὰς ὀποίας ὑπε- φέρημεν ἐκ της φρεβρᾶς ταύτης τρικυμίας και ἀπχαί- ρετήσαμεν τὸν νέον Ἄρροσθῆν και τὴν κυρίαν του ἐνεχωρήσαμεν με ὀριον ἀνεμον διευθυνόμενοι εἰς τὸν προορισμὸν μας.

Ἐντὸς ἐξ περίπου εβδομαδῶν ἐφθασαμεν εἰς Κεϋ-

λάνην, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθησαν με μεγάλας ἐνδειξείας φιλικῆς και μετ' ἀληθοῦς εὐγενείας.

Αἱ ἀκόλουθοι περιεργόταται περιπέτεια εἶνε ἐπί- σης ἐνδιαφερούσαι.

'Αφῶ εἰμέναμεν ἐπὶ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας ἐν Κεϋλάνη μετεβῆν ὀσοῦ με τὸν ἀδελφόν του Ἄρροστού εἰς κηνηγητικὴν τινα ἐκδρομὴν.

Εἶχεν οὕτως σῶμα ἀθητοῦ και ἦτο ρωμαλέος, συνεπ- θιστός δὲ τὸ κλίμα, εἰς τὴν ἡμέραν ἐκεῖ πολλὰ ἔτη, ἀντέτεχε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν σφοδρὰν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν μας αὐτὸς εἶχεν εἰσχωρησι πολλὴ ἐντὸς τοῦ πικνοῦ ἄσους, ἐνῶ ἐγὼ μάλις ἤμην εἰς τὴν εἰσοδον αὐτοῦ.

Εὐρασκόμενος πλησίον της ὄχθης μεγάλης λίμνης ἡ ὅποια προσείλεσε τὴν προσοχὴν μου, μου ἐφάνη ότι ἤκουσα τὸν θρόνον προσηρβῆς φύλλων ὀπισθῆν μου, στραφεῖς δὲ διὰ νά ἰδῶ ἔμενα σθεδὸν ὡς ἀπολιθωμένος, (και ποῖος δὲν θι ἐπάθαινε τὸ ἴδιον;) εἰς τῆ θεῖαν ἐνὸς λέοντος ὁ ὀποῖος ἐπροχώρει προφανῶς νά χοιτάτῃ

τὴν πεινὰν του με τὸ πτωγὸ μου τὸ σῶμα χωρὶς νά μου ζήτησῃ τὴν ἀδαν διὰ τούτο. Τί νά πράξω ἀπέ- ναντι τοῦ φρεβροῦ κινδύνου; Δέν μου ἔμεναν οὕτε στιγμή πρὸς σκέψιν. Τὸ ὄπλον μου ἦτο γεμάτο διὰ κόκκους δέν εἶχα δὲ μαζύ μου ἄλλο εἶδος γομώσεως ἐν τοσοῦτῳ ἂν και δέν μου ἐπῆλθε διόλου ἡ ἰδέα ότι θά μου ἦτο δυνατόν νά φρονέσω ἐναλέονταμᾳ τιαυτὴν γό- μωσιν, ἐσκέψην ότι θά τὸν φρέβσω με τὸν κρότον τοῦ πυρεβολισμου και ἴσως νά τὸν τραυματίσω. Ἀμέσις λοιπὸν πυροβολῶ χωρὶς νά περιμείνω νά πλησιαισῃ εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ἀλλ' ὁ πυροβολισμός συνέτεινε μόνον εἰς τὸ νά τὸν ἐξοργίσῃ και νά τὸν κάμῃ νά ἐπιταχύνῃ

τὸ βῆμα του και νά στραφῇ πρὸς ἐμὲ ὀλοταχῶς. Ἐδοκίμασα νά φύγω, ἀλλὰ τούτο ἠδύσθη τὴν δυσχερίαν της θεσεῖς μου, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐστρεφόμεν διὰ νά πράξω τούτο ἀντίκρουσα, ἐναμεγάλον κροκοδείλον με ἀνοιγμένον στόμα ἔτοιμον νά με κατα- τλήῃ.

Πρὸς τὰ δεξιὰ μου ἔκειτο ἡ λί- μνη τὴν ὅποιαν ἀνέφερα ἀνωτέρω και ἀριστερόθεν βαθὺ βάραθρον τὸ ὀποῖον, ὅπως ἔμαθα κατόπιν, εἰς τὸ βάθος εἶνε πλήρες ἀπὸ δηλητηριώδεις ὄψεις ἐπὶ τέλους ἀπελιπίστην περὶ της σωτηρίας μου, διότι ἦδη ὁ λέων ἴστατο ὀρ- θιος εἰς τοὺς ὀπισθίους του πόδας και ἠτοιμάζετο νά με συλλάβῃ. Ὁ φόβος με ἔκαμε νά πέσω ἀκουσίως κατὰ γῆς, και ὁ λέων ὡς ἀντελήφθην βραδύτερον, ἐπήδησε και ἐπέρασε ἀνωθέν μου. Ἐ- κεί εἰμ-να ὀλίγην ὥραν εἰς κατὰστασιν τὴν ὅποιαν γλώσσα δέν περιγράφει και ἐπιπέμενα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νά αἰσθανῶ τοὺς ὀδόντας ἡ τοὺς ὀνυχας τοῦ χωνομένου εἰς ἐν ἡ ἄλλο μέρος τοῦ σώματός μου, ἀλλ' ἀφῶ εἶμαι εἰς τὴν εἰλεεινὴν αὐτὴν κατὰστασιν δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἤκουσα σφοδρὸν και ἀσπῆθη κρότον, διαφορικὸν ἀπὸ κάθε ἄλλον ἤχον ὅστις ἐπληξῆ ποτε τὴν ἀκοήν μου, και δέν θά ἀπορῆτε διὰ τούτο, δταν σὰς πληροφροσῶ πῶθεν προήρχε- το. Ἀφῶ ἠκράσθη ὀλίγον, ἔλαθα θάρ- ρος και ἤγειρα τὴν κεφαλὴν μου διὰ νά ἰδῶ τί συμβαίνει, δταν πρὸς ἀπε- ρίγραπτον χαρὰν τὸν πατήρα μου ὅτι ὁ λέων, ἔνεκα της μεγά-

λης ὀρμῆς με τὴν ὅποιαν εἶχε πηδήσει κατ' ἐμοῦ, διήλθεν ἀνωθέν μου και ἔπεσαν εἰς τὸ στόμα τοῦ κρο- κοδείλου, τὸ ὀποῖον, ὅπως σὰς εἶπα και πρὶν, ἦτο ὀρθάνοικτον! Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐνὸς θηρίου ἐχῶθη και ἐκάθισεν εἰς τὸν λαϊόν τοῦ ἄλλου, και ἦτῃ ἠγωνί- ζοντο διὰ νά ἐσχωρηθῶσι!

Εὐτυχῶς μου ἦλθε τότε εἰς τὸν νοῦν ἡ κηνηγητικὴ μου μάχηρα τὴν ὅποιαν ἔφερα εἰς τὴν ζώνην μου τὴν ἔλαθα λοιπὸν, και με αὐτὴν ἐκοῦσα δι' ἐνός κτυ- πήματος τὴν κεφαλὴν τοῦ λέοντος ἀφῆσας τὸ σῶμα του νά πέσῃ εἰς τοὺς πόδας μου. Ἐστειρον με τὸ κοντάκιον τοῦ κηνηγητικῶ μου ὀπλου ἐπρωξῆ βαθύ- τερα εἰς τὸν λαϊόν τοῦ κροκοδείλου τὴν ἦδη κατὰ τὸ ἡμισυ εὐρτικωμένην ἐν αὐτῷ κεφαλὴν τοῦ λέοντος και τὸν ἔκαμα ν' ἀποθῆν ἀπὸ ἀφρῆσιν διότι δέν ἤμπορούσε οὕτε νά τὴν καταπῆθῃ οὕτε νά τὴν ἐμείσῃ. Ὅλιγον ὕστερον ἀφῶ ἐκέρδινα τὴν λαμπρὴν ταύτην νίκην ἐναντίον τῶν δύο τούτων φρεβρῶν ἐχθρῶν μου, ὁ σύντροφός μου, βλέπων ότι δέν τὸν παρηκολούθουν

είς τὸ δάσος καὶ φοβηθεὶς ἦ ὅτι ἔχασα τὸν ὄρονον μου ἢ ὅτι μοῦ συνέθη κανὴν ἄλλο δυστύχημα, ἐτρίψε· εἰς ἀναζητήσιον μου καὶ με εὗρεν ἐπὶ τέλους.

Ἄφου νητηλλάξαμεν ἐπὶ συγχαρητήριας ἐμε- τρήσαμεν τὸν κροκοδείλον καὶ εὗρομεν ὅτι εἶχε μῆκος τεσσαράκοντα ποδῶν. Ἄμα ὁ Ἄριστος ἤκουσε τὰς λεπτομερείας τῆς παραδόξου ταύτης περιπέτειας, τὰς ὁποίας τῷ ἐδηγήθημεν εἰς τὴν ἐπιστροφῆν μας, ἔστειλε μίαν φορτηγὴν ἄμαξαν καὶ ὑπηρέτας οἱ ὅσοι μετεκόμισαν εἰς τὴν κατοικίαν του τὰ δύο θηρία.

Ἐκ τῆς δορῆς ἡ ὁποία παρεσκευάθη με πολλὴν προσοχὴν καὶ χωρὶς ν' ἀποκοπῶσι, εἰς αὐτῆς αἱ τρίχες κτετακευάσθησαν καπνοσακούλες· τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς Ὀλλανδία, ἐδώκεν εἰς τοὺς δη- μάρχους εἰσίναις εἰς ἀναπόδειξιν με παρεκάλεσαν νὰ δεχθῶ χίλια δοκᾶτα.

Τὸ ἔθλημα τοῦ κροκοδείλου παραγέμισθη κατὰ τὸν συνήθη τρόπον καὶ ᾗδ᾿ ἀποτελεῖ ἓνα ἐκ τῶν ἀξιολο- γωτέρων ἐκθιματικῶν τοῦ μουσείου τοῦ Ἀμστελδῆμου ὅπου ὁ ὀδηγὸς τοῦ μουσείου διηγείται εἰς ἕκαστον ἐπι- σκέπτην τὸ ἱστορικὸν τοῦ θανάτου τοῦ κροκοδείλου με ὅσας ἀγαπᾷ μεταβολὰς, ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ εἶνε πολλὴ ὑπερβολικαί. Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶνε ὅτι ὁ λέων ἐπέδησεν εἰς τὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου καὶ ἀπέ- ρασε πέρα πέρα, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματός του, ἐπρόκειτο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας ἀλλ' ὅτι ἄμα ἐφάνη ἡ κεφαλὴ του, ὁ μέγας Βα- ρώνος, (ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ με ὀνομάξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον), τὴν ἔκοψεν ἀμέσως μαζὺ με μίαν πῆλυν ἀπὸ τὴν οὐράν του κροκοδείλου. Τόσον ὀλίγον φροντίζει οὗτος διὰ τὴν ἀλήθειαν, ὥστε, κάποτε, προσθέτει ἐπὶ ἅμα ὁ κροκοδείλος εἶδεν ὅτι τοῦ ἔλειπεν ἡ οὐρά του ἐγύρισε, ἤρπασε τὸ κυνηγετικὸν μαχαίρι ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Βαρώνου καὶ τὸ κατέπεσε με τὴν βίαν, ὥστε τοῦ ἐτρήθησαν τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἀφῆσεν εἰς τὸν τόπον νεκρῶν.

Τὸ πολὺ ὀλίγον σέβας τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ ἀνακτὴς καταγράφει εἶχε πρὸς τὴν ἀλήθειαν με κάμνει κάποτε νὰ φοβούμαι ὅτι τὰ ἀληθῆ γεγονότα τὰ ὁποία ἐγὼ δι- ηγησομαι θὰ γίνωσιν ὑπόπτου χαρακτῆρος, ἀφου ἀνα- κατεύονται μαζὺ με τὰ καταρμένα ψεύδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄφου ὁ βαρῶνος ἀποδίδνεται καλὸς σκοπευτῆς. — Χάνει τὸν ἵππον του καὶ εὐρίσκει ἓνα λύ- κον. — Ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ οὐρῇ τὸ ἔλκυ- θρόν του. — Ὑπόσχεται νὰ διασκεδάσῃ τὴν συντροφίαν με τὴν ἀρήγηρον πραγμάτων τὰ ὁποία εἶναι ἄξια τῆς προσοχῆς αὐτῶν.

Ἀνεχώρησα ἐκ Ρώμης διὰ νὰ ταξιδεύσω εἰς τὴν Ρωσίαν εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος ὀρμώμενος ἐκ τῆς ἐβρῆς ιδέας ὅτι ὁ πάγος καὶ τὰ γιόνια διαρθῶσιν τοὺς ὀρούς τοὺς ὁποίους πάντες οἱ ὀδοποροὶ περιγράφουσιν ὡς πολὺ ἀλλοίους εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Γερμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Κουρλούδος καὶ τῆς Λιθανίας. Μετέβην ἐπιπλοῦς, διότι ἐθεώρησα αὐτὸν ὡς τὸν καλῆτερον τρό- πον τοῦ ταξιδίου.

Ἦμιον πολὺ ἔλαφρον ἐνδεδυμένος τὸ δυσάρεστον εἶ τοῦ νὰ ἐνδύεται κανεὶς τὸσον ἔλαφρὰ ἤρχισα νὰ αἰ- σθάνωμαι περισσώτερον ἐφ' ὅσον ἐπροχώρων πρὸς τὸ βορειαανατολικὸν μέρος.

Τὴν δὲν θὰ ὑπέφερον ἓνας πτωχὸς γέρον τὸν ὅποιον εἶδα ἐξηπλωμένον με τοιοῦτον παγερὸν καιρὸν ψυχρο- τάτου κλίματος εἰς τὸν ὄρονον ὁ ὁποῖος διήρχετο ἐκ τοῦ μέσου ἀνοικτῆς πεδιάδος τῆς Πολωνίας.

Ἐκείτω κατὰ γῆς τρέμων καὶ ἐρημὸς καὶ σχεδὸν μὴ ἔχων τίποτε με τὸ ὅποιον νὰ σκεπᾶσθ τὰ γυμνά του μέλη. Τὸν ἐλυπήθην κατακάρφα τὸν δυστύχη καὶ μ' ἔδωκεν ὅτι ὑπέφερα καὶ ἐγὼ πολὺ ἀπὸ τὴν δριμύτητα τοῦ ψυχροῦ ἀέρος ἐριψα τὸν μόνον μου ἐπάνω του καὶ ἀμέσως ἤκουσα φωνὴν ἐρχομένην ἐξ οὐρανοῦ νὰ με εὐλόγη διὰ τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην καὶ νὰ λέγῃ:

— Θὰ ἀναμειβθῆς, υἱέ μου, ἐν καιρῷ τῷ δεόντι διὰ τὴν πράξιν σου ταύτην.

Ἀφῆσας τὸν γέροντα ἐξηκολούθησα τὸν ὄρονον μου μέχρις ὅτου κατελήθηθην ὑπὸ τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκό-

τους. Δὲν ἐφαίνετο οὔτε χωρίον οὔτε κωμόπολις ἐμ- πρὸς μου. Ὅλα τὰ περὶ ἦσαν κατεπαρμένα με χιόνα καὶ ἡ ὁδὸς μου ἦτον ἐντελῶς ἀγνωστος.

Ἀποκαμωμένος ἐπέβουσα καὶ ἔδωσα τὸν ἵππον μου ἀπὸ τὸν χαλινὸν εἰς χεῖρὶ τὸ ὅποιον μου ἐφάνη ὡς στέλεχος μικροῦ δένδρου ἐξεργόμενον ἐκ τῆς χιόνας. Ἔβουσα τὰ πιστόλια μου, διὰ τὴν ἀσφάλειαν, ἀτόων τῆς χειρὸς μου καὶ ἐξέπλωθε εἰς τὴν χιόνα ἐκοιμή- θην τόσον βαθύως ὥστε δὲν ἀνοῖξα μάτι ὡς ποῦ ἐξη- μέρωσε καλὰ ἡ ἄλλη ἡμέρα. Ὅποια ὁμοῦ ἦτον ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν εἶδα ὅτι εὐρίσκειμαι εἰς τὸ μέσον χωρίου καὶ ὅτι εἶχα κοιμηθῆ εἰς τὸ προαύλιον ἐκκλησίας. Ἄν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω τὸν ἵππον μου εἰς κανὴν μέ- ρος, μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὸν χροματισμὸν αὐτοῦ ἐρ- χόμενον ἐκ τῶν ἄνω. Ἐστράφην πρὸς τὴν διευθυνθὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἤρχετο ὁ χροματισμὸς καὶ εἶδα αὐτὸν κρεμάμενον με τὰ λωρία τοῦ χαλινῶ του ἀπὸ τὸν ἀνεμοδείκτη τῆς ἐκκλησίας. Ἀμέσως ἐνόησα τί εἶχε συμβῆ. Τὸ χωρίον ἦτο χιονοσκέπαστον τὴν νύκτα, δη- λαδῆ ὅταν ἐβῆσας εἰς αὐτό. Βραδύτερον ὁμοῦ φαίνε- ται ὅτι μετεβλήθη ὁ καιρὸς, ἡ χιὼν ἤρχισα νὰ διαλύε- ται καὶ ἐγὼ βαθρύνθην καὶ κτε' ὀλίγον κατῆλθον με αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προαυλίου τῆς ἐκκλησίας, ἔκεινο δὲ τὸ ὅποιον εἰς τὸ βαθὺ σκότος τῆς νυκτὸς εἶχον ὑποθέσει ὡς τὸ στέλεχος μικροῦ δένδρου ἐξέχοντος ἐκ τῆς χιό-

νοσ καὶ ἐπὶ τοῖ ὁποῖοι ἔδωσα τὰ λωρία τοῦ χαλινῶ τοῦ ἵππου μου ἦτο ὁ ἀνεμοδείκτης ἢ μᾶλλον ὁ σταυ- ρὸς τοῦ κωδωνοστασίου!

Τότε ἐγὼ χωρὶς νὰ χρονοτριβῶ ἔλαβα τὸ ἐν ἀπὸ τὰ πιστόλια μου, ἐπυροβόλησα καὶ ἔκοψα διὰ τῆς σφρι- ρας τὰς λωρίας εἰς δύο καὶ οὕτως ἀπέκτησα με τὴν μεγαλειότεραν εὐκολίαν τὸν ἵππον μου, ὅστις ἔπασεν ἐξ ἀνάγκης ἐμπρὸς μου. Τότε ἵππεύσας ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου. (Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ βα- ρώνος φαίνεται ἐληθρομένης τὰ φιλόφροντα καὶ φιλό- ζωα αἰσθήματα του, διότι ἂν δὲν τὰ ἐληθρομένη ἐπρεπε νὰ διατάξῃ νὰ φέρωσιν ἀμέσως ὀλίγον ἀραβόσιτον εἰς τὸν ἵππον του ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἔνευ τροφῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον). Τὸ ζῶον ἐβάρυσε πολὺ καλὰ ἐνῶ ἐπρο- χώρει φέρων με πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ρωσίας, ἀλλ' ἔμαθα ὅτι τὸ νὰ ταξιδεύῃ τις ἐριππος ἐν καιρῷ χειμῶνος ἦτο ἀσύνθητος πράγμα καὶ λοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειαν μου ὑπέκυψα εἰς τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου.

Ἐπῆρα ὀηλαθὸν ἔκλυθρον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποία οὐρεὶ εἰς μόνον ἵππος καὶ ἤρχισα νὰ προχωρῶ δι' αὐτοῦ ταχέως εἰς τὴν Πετροῦπολιν. Ἡ τοποθεσία μου ἐφυγεν ἀπὸ τῶν καλλωπιστῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ σύγκρουσις τῆς μύτης τοῦ βαρῶνου μετὰ τῆς παραστάδος μιᾶς θύρας ὡς καὶ τὰ θαυμασία αὐτῆς ἐπακόλουθα. — Φονεύει πενήτηντα ζεύγη πάππιας καὶ ἄλλα διάφορα πτηνὰ με μίαν τουφεκίαν. — Με τὸ ξύλον κάμνει τὴν ἀλώ- πεκα νὰ ἀποτινάξῃ τὸ δέρμα της. — Ὁδηγεὶ διὰ νέας μεθόδου τὴν ἀγριογούρουνα εἰς τὴν κατοικίαν της καὶ νικᾷ τὸν ἀγριοχοῖρον.

Παρήλθεν ἄριστος καιρὸς πρὶν κατορθῶσαι νὰ ἐπι- τύμω θείον ἀξιώματικόν ἐν τὸν στρατῶν, ὥστε εἶχα ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ὁσην ἦελα ἐλευθερίαν νὰ σκοτώσω τὸν καιρὸν μου καὶ νὰ σκορπῶ χρήματα κατὰ τὸν τελειό- τερον ἀριστοκρατικὸν τρόπον.

Ἰννοῖσθη ὅτι εὐρίσκειμαι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἱπποφ- λήθην τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐδαπανοῦσα ὅσα ἡμποροῦσα περισσώτερα ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ εὐρίσκειμαι εἰς συ-

ναστροφῆν με ἀθρώπους τοῦ κόσμου γνωρίζοντας νὰ ἀπολαμβάνωσιν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποία παρέ- χουσι τὰ ἐλεύθερα διὰ κυνήγιον δάση.

Μὴν ἡ ἀνάληψις τῶν διασκοδᾶσεων ἐκείνων μου εἶδει ζῶων καὶ ἀναγεννᾶ τὸν θερῶν μου πῶθον νὰ τὰς ἱπαναλιθῶ.

Ἐγερθεὶς μίαν πρωίαν παρετήρησα ἐκ τοῦ παρα- θήρου τοῦ θαλάμου μου, ὅτι μεγάλη τις δεξαμενὴ, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενη, εἶχε κυριολικτικῶς γεμίσει ἀπὸ ἀγριοπάππιας. Ἄμα εἶδα τοῦτο ἀμέσως λαμβάνω τὸ τουφεκί μου τὸ ὅποιον ἀνεπαύετο εἰς τὴν συνειθισμέ- νην του γωνίαν, καταβίβω ἐν σπουδῇ τῆ κλίμακα καὶ ὀρμῶ πρὸς τὰ ἐξω με τὴν τὴν βίαν, ὥστε ἐλλείπει τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς κτυπῶ τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὴν παραστάδα τῆς θύρας. Σπινθηρες ἐξεφαιδονί- εθησαν καὶ ἐκ τῶν δύο μου ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν με ἀπέτρεψε ἀπὸ τὸν σκοπὸν μου οὔτε ἠλάττωσε τὴν ὀρμήν μου.

Ἐστρέξα λοιπὸν, ἐν σπουδῇ, καὶ ἐπλησίασα μέχρι βολῆς ὄπλου τὴν δεξαμενὴν, ἀλλ' ὅταν ἐφῆρα τὸ ὄπλιν εἰς τὸν ὀμόν μου οὐκ νὰ σκοπεύσω, ὁ λάθος (ἢ τσακ- μάκι) ἔλειπε. Εἶχε πέσει ἐκ τῆς σφύρας συνεπεία τοῦ δυνατοῦ κλονισμοῦ, τὸ ὅποιον ἐγὼ καὶ τὸ ὄπλον μου εἶχον ὑποστῆ πρὸ ὀλίγου. Καὶ ὅμως δὲν εἶχα καιρὸν νὰ χάνω. Τότε μὲν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ ἀποτέ- λεσμα τῆς πρὸ ὀλίγου γενομένης συγκρούσεώς μου καὶ μία λαμπρὰ ιδέα διέλαμψεν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Δὲν χάνω καιρὸν. Ἀνοίγω ἀμέσως τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ὄπλου, ἀνεβίβω τὴν πυρίτιδα, σκοπεύω καὶ ἐνῶ πρῶτον τοῦτο καταφέρω ἔκτακτον γρονθοκόπημα εἰς τὸν ἓνα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. (Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαρῶνου δε- τήρησαν ἕαυτοὺς τὸ πῦρ αὐτῶν καὶ γίνονται καταπλη- κτικῶς σπινθηροβόλοι ὅταν ὀηγηθῆναι τὸ ἀνεκδοτὸν του). Τὸ γρονθοκόπημα τοῦτο ἐβάλλει καὶ πάλιν σπινθηρας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὸ ὄπλον ἐκπυροσκορεῖ καὶ ἐγὼ φρονεῦν πενήτηντα ζεύγη πάππιας, εἰσοὶ περι- στέρια καὶ τρία ζεύγη νερόπαππιας τῆς λίμνης. Ἡ ψυχραμία εἶνε ἡ ψυχὴ τῶν αὐστριακῶν ἀσκήσεων. Οἱ στρατιωτικοὶ καὶ οἱ ναυτικοὶ ὀφείλουσιν εἰς αὐτὴν πολλοὺς ἠλυτομαρῶν καὶ οἱ φιλάθλοι καὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ὑπόχρεοι εἰς αὐτὴν διὰ πολλὰς ἐπιτυχίας των.

Μέσα εἰς ἓν μεγαλοπρεπὲς δάσος τῆς Ρωσίας ἀπῆν- τησα μίαν ἔκτακτον μαύρην ἀλώπεκα τῆς ὁποίας τὸ πολὺ μόν καταμέλανον δέρμα θὰ ἦτο ἀμάρτια νὰ χαλασθῆ τρυπώμενον διὰ σφαιρας, ἢ σαγιῶν. Ὅταν τὴν εἶδα ἡ κυρὰ ἀλεπού ἴστατο πλησίον δένδρου. Ἐν- ριπῆ ὀφθαλμοῦ βγάξω τὴν σφαιραν ἀπὸ τὸ τουφεκί, τὴν ἀντικαθίστω με ἓν αἰχμηρὸν καρρὶ, πυροβόλῳ καὶ ἐπιτυχῶν τὸσον καλῶ, ὥστε κατορθῶν νὰ καρφώσω τὴν οὐράν τῆς ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. Μετὰ ταῦτα τὴν πλησιάζω, βγάξω τὸ κρεμαστόν μου μαχαίρι, τῆς τραβῶ μίαν ἐγκάρσιον τομὴν εἰς τὴν κε- φαλή, ἀπαλάξω τὸ καμτοὶ καὶ τὴν κάμνω με τὸ ξύλο νὰ βῆ ἀπ' τὸ ὄραϊν κατὰμυρον δέρμα της καὶ νὰ μὸυ τὸ ἀφήσῃ.

Πολλὰ μὴ ἡ σύμπτωσις καὶ ἡ καλὴ τύχη διορθῶ- νου τὰ λάθῃ μου. Περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσχον μοναδικὸν περᾶσειμῳ ὀλίγον βραδύτερον τοῦ ἀνωτέρου ἐπεισοδίου, ὅταν εὐρίσκειμαι εἰς τὸ ἐνδοτέρων τοῦ δάσους εἶδον ἓνα ἀγριοχοῖρον καὶ μίαν ἀγριογούρουνα τρέχοντις ὁ εἰς ἐμπρὸς καὶ ἡ ἄλλη ὀπίσω εἰς μικρὰν ματαζὺ των ἀπόστασιν.

Ἡ βολὴ τοῦ τοῦ ἐριψα ἀπέτυχε ἀλλ' ὁμοῦ μόνον ὁ ἀγριοχοῖρος ἐφυγε. Ἡ ἀγριογούρουνα ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς ὡς νὰ τὴν εἶχαν κερρωμέ- νη. Ἄφου παρετήρησα διὰ νὰ μάθω τὸν λόγον ἀνε- κάλυφα ὅτι ἦτο πολὺ γραία καὶ τυφλὴ καὶ ὅτι προ- τήτερα ἐβάρυσε διότι ἐκέρτα τὴν οὐράν τοῦ ἀγρ. χοῖ- ρου ὁ ὁποῖος ἐξ υἱικοῦ καθήκοντος τὴν ἄφηνε νὰ τὸ πράττῃ διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τῆς χρησιμεύῃ ὡς ὀδηγός.

Ἡ σφαιρὰ μου ἀπέραςε μεταξύ των δύο, κό- πτωσα τὴν οὐράν τὴν ὁποία αὐτὴ ἐξηκολούθησε νὰ κρατῆ εἰς τὸ στόμα της, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τῆ, ἔσυρα πλέον κανεὶς ἠναγκασθῆ νὰ μείνῃ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της, ὡς τὸ πολὺ φυσικόν. Λαμβάνω λοιπὸν τὸν περ σσῶον ἄκρον τῆς οὐρᾶς καὶ ὀδηγῶ τὸ δυστυχῆς ζῶον εἰς τὴν κατοικίαν του χωρὶς κανένα ἄλλον κόπον

ἐκ μέρους μου καὶ χωρὶς ἐκείνη νὰ δεῖξῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην δυσἀρέσειαν ἢ νὰ φέρῃ ἀντίστασιν.

Ἄν καὶ εἶναι θηριώδεις καὶ τρομαρὶ αἱ ἀγριογού- ρουνας, οἱ ἀγριοχοῖροι εἶναι πολὺ θηριώδестεροι καὶ ἐν- δυνατώστεροι. Ἐνα τιοῦτον εἶχον ποτε τὴν δυστυχίαν νὰ συναντήσω ἐντὸς δάσους, ἐντελῶς ἄσπλος καὶ συνε- πῶς ἀπροετοίματος διὰ πᾶσαν ἄμυναν ἢ προσβολῆν. Εἶχα κρυφθῆ ὀπισθεν τῆς εἰζῆς ὄρουσ καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνων με προτεταμένον ρύγχος ὄραμα με τὴν μανίαν καὶ ὄραϊν ἐναντίον μου ὥστε οἱ χαλυδαιόδοτες αὐτοῦ διετρήθησαν τὸν κορμὸν αὐτῆς κατὰ τρόπον, ὥστε τὸ ζῶον δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ προχωρήσῃ οὔτε νὰ ὀπισθο- χωρήσῃ.

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ ἐσκέφθην. Θὰ εἰς ἔχω στὸ χεῖρὶ σὲ λίγο!

Καὶ ἀμέσως λαμβάνω μίαν πέτραν καὶ με αὐτὴν κοπανίζω καὶ κάμπτω τοὺς χαλυδαιόδοτάς του κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ἠναγκαζέτω νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστρο- φῆν μου ἀπὸ τῆς πλησίον γωνίας κωμόπολιν ὅπου μετέ- βην διὰ νὰ προμηθευθῶ σχοινία καὶ κάρρι, διὰ νὰ τὸν

ἔδωσα καὶ νὰ τὸν πάρω ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ζῶντα μαζὺ μου, τὸ ὅποιον κατώρθωσα νὰ πραγματοποιήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Σκέψεις περὶ τῆς Ἐλάφου τοῦ Ἁγίου Χουβέρ- του. — Πυροβολεὶ μίαν ἔλαφον με κερασκοῦ- κουσα. — Τὰ θαυμάσια τούτου ἀποτελέσματα. Φονεύει ἄρκτον δι' ἐκτάτου δεξιότητος. ὁ κίνδυνος δὲν διέτρεξε περιγραφόμενος μετὰ πά- θους. — Προσβάλλεται ὑπὸ λύκου τὸν ὅποιον ἀναστρέφει ἦγουν τὸν γυρίζει μέσα ἐξω. — Προσβάλλεται ὑπὸ λυσαλέου σκύλου ἀπὸ τὸν ὅποιον οὐζέεται τρέχων. — Ἡ γούνα του κατα- λαμβάνεται ὑπὸ λύσουης ὄπερ ἐπιφέρει τὴν ἀνα- τροπήν καὶ ἀτασίαν εἰς τὴν ἱματιοθήκην του.

Ἐπιθέτω ὅτι θὰ ἔχετε ἀκούσει περὶ τοῦ Ἁγίου καὶ προστάτου τῶν σπόρτασιν καὶ τῶν κυνηγῶν, τοῦ ἁγίου Χουβέρτου δηλαδῆ, καὶ τῆς ὠραιότατης ἐλά-

φου, ἧτις ἐπαρουσιάθη εἰς αὐτὸν, εἰς τὸς τοῦ δάσους με τὸν ἅγιον σταυρὸν μεταξύ των κεράτων της. Κάθε χρόνον πηγαίνο καὶ προσκυνῶ τὸν ἅγιον με κα- θαρὰν καρδίαν καὶ ἔχω ἰδεῖ τὴν εἰκόνα τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος ἐλάφου χιλιᾶσις φορὲς καὶ εἰς τὰ ἐκκλησίας καὶ κεντημένη ἐπὶ τῶν ἀστέων των ἵππων του ἁγίου, ὥστε, ἐν συνεδίῳσι καὶ ἐπὶ λίγων τιμῆς καλοῦ κυνη- γοῦ καὶ σπόρτασιν δὲν γινώσκω ἂν δὲν ὑπῆρχον ἄλ- λοτε ἢ ἂν δὲν ὑπάρχωσι καὶ σήμερον τιοιούται σταυ- ροφόροι ἔλαφοι

Ἄλλ' ἐπιτρέψατε, μάλλον, νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶδον με τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμοῦς.

Μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποία εἶχον ἐξαντλήσει ὅλα μου τὰ βλήματα εὐρέθη ἀήρης ἐμπροσθεν μεγα- λοπρεπὸς ἐλάφου, ἧτις με παρετήρει μετὰ τῆς ἀδιαφορίας ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐγνώριζε τὴν κενότητα των σακκιδίων μου.

Τὴ κάμνω τότε. Γεμίζω μόνον με πυρίτιδα καὶ ἐπ' αὐτῆς θέτω κερασκοῦκουσα τὰ ὁποία ἐφρόν- τισα νὰ καθαρίσω, ὅσον καλῆτερα μου ἐπέτρεπε τὸ ἐπεῖγον τῆς στιγμῆς, τρώγων τὸν καρπὸν. Πυροβολῶ

καὶ τὴν ἐπιτυχῶν εἰς τὸ μέτωπον, μεταξύ των κεράτων.

Ἡ ἔλαφος ἐξάλισθη, ἐκλονίσθη ἔς τὰ πόδια της, ἀλλ' ὁμοῦ ἐφυγε. Μετὰ ἐν ἢ δύο ἔτη ἐπανέβην μετὰ τινα φί- λων εἰς τὸ αὐτὸ δάσος ἀπήνησα ὠραι- οτάτην ἔλαφον με μίαν θαλερὰν κερασ- σίαν, ἕκα περίπου ποδῶν ὕψους, βλα- στάνοσαν μεταξύ των κεράτων της. Ἀ- μέσως μου ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ ἀ- νωτέρω ἐπεισοδίον καὶ θεωρήσας τὴν ἔλα- φον ὡς ἀνήκουσαν εἰς ἐμὲ ἐπυροβόλησα καὶ τὴν ἐφόνευσα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠδυνήθη νὰ ἀπολαύσω τὸ ψητὸν ἔλαφισίον μοῦτι με σάλτα ἀπὸ κερᾶσια χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, διότι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς δένδρον ἦτο γεμάτο ἀπὸ καρπῶν τὸσον μεγάλους καὶ ὠραίους ποῦ δὲν τοὺς εἶχα ματαίδει ποτὲ μου.

Ποῖος εἰζεύρει ἂν κανένας θηρομανθῆς ἅγιος, ἢ κυνηγὸς καλογῆρος ἢ δεσποτῆς δὲν ἐπυροβόλησεν, δὲν ἐφύττεισε καὶ δὲν ἐτοποθέτησε τὸν σταυρὸν μεταξύ των κεράτων τῆς ἐλάφου τοῦ ἁγίου Χου- βέρτου κατὰ τινὰ παραπλήσιον τρόπον;

Αὐτοὶ ἦσαν καὶ εἰνε πάντοτε σφμη- μένοι διὰ τὰς σφαιρας των, σταυρῶν καὶ ἐλαφοκεράτων, ὅταν δὲ ὑπάρχῃ ὀ- λωλα ἡ δυσχερεία τις, πράγμα σὺνήθης εἰς τοὺς ὀξυοερκεῖς κυνηγούς, ὁ ἀνθρω- πος εἶνε ὑποκαίμενος, χάριν τῆς ἀσφα- λείας του νὰ πασηθῆ ἀπὸ κάθε τι τὸ ὁ- ποῖον ὑβρίζει καὶ νὰ δοκιμάσῃ πᾶν μέ- σον καὶ φάρμακον παρὰ νὰ ἀπολέσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἢ ὁποία τοῦ δίδεται.

Πολλοὺς εὐρέθην ὁ ἴδιος εἰς τὴν ὄσκαλον αὐτὴν θέσιν.

Χάριν παρεδείγματος, πῶς θὰ σᾶς φανῆ τοῦτο; Εἶχον ἀπανήσει τὴν ἡμέραν μου καὶ τὴν πυρίτιδά μου ἐντὸς τινος δάσους τῆς Πολωνίας. Ὅταν δὲ ἐφραγα διὰ νὰ ἐπιστῆφω εἰς τὴν οἰκίαν μου μία φιεβρὰ ἄρ- κτος ὤρμησε κατ' ἐπάνω μου μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ με ἀνοικτὸν στόμα ἔτοιμον νὰ με κατα- βροχθίσῃ.

Ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ἤρηνθησα ὅλα μου τὰ θυλάκια, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἄλλο παρὰ μόνον δύο περισσοὺς πυρο- λίθους τοὺς ὁποίους ἐκράτων διὰ κάθε ἀνάγκην. Ἀμέ- σως λαμβάνω τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο τῶν κεράτων τῆς ἄρκτου, ἀλλὰ με τὴν τὴν ὀρμήν, ὥστε διήλθε διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν στόμαχόν αὐτῆς. Ὁ πόνος ἐκαμὲ τὸ θηρίον νὰ στρέψῃ τὰ πόδια, ὥστε μου ἦτο εὐκόλον νὰ ρίψω τὸν ἄλλον πυρολίθον ἐκ τῆς ὀπισθίας του θύρας. Γὸ ἔπραξα λοιπὸν καὶ μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας, ὥστε ὁ δεύτερος πυρολίθος συνήν- τησε τὸν πρῶτον ἐντὸς τοῦ στομάχου. Ἐκ τῆς συγ-

αρούσεως συνέβη ανάφλεξις ανατινάξασα τήν άρκτον με φροδών έκρηξιν.

Καίτοι και τήν φοράν αυτήν εξήλασώσεσθε τής δυσ- χειρίας, μου δεν αισθάνομαι ούτε τήν ελαχίστην επιθυμίαν να δοκιμάσω και πάλιν τό πείραμα του να έατεθώ εις τους άνωγους τής άρκτου χωρίς όπλα.

Ω φιλνταί μου είναι πεπρωμένον κατά τινα μοιραϊον συνδυασμόν να μου επιτίθενται όλα τά δηλητηριωδέστερα και τά άγριώτερα ζώα όταν είμαι έν- τελώς άνυπεράσπιστο, ως αν να ίγνώ- ριζαν τούτο ή να τό έμάντευον εξ έν- στίκτου. Ούτω μίαν ήμέραν άγριός τις λύκος άρμηξεν έναντιόν μου τόσον αίφνι- διως, ώστε δεν μου έμειναν άλλο παρά να ακολουθήσω τήν πρώτην μου όρμη- ν και να χώσω τήν πυγμήν μου εις τό στόμα του και να τίν σπρώχω μεχρις ότου ή χείρ μου εισχωρήσεν εις τήν ώ- μοπλατήν του. Άλλά τώρα πως να άπαλλαγώ; Η δυσχερής μου θέσις δεν με εύχάριστεν διόλου. Να στείω πρόσω- πον, προς πρόσωπον με ένα λύκον, τό στραβοκύταμά του δεν μου ήτο πολύ εύχάριστον. Άλλ' αν άπέσυρον τήν χείρά μου τό θηρίον θα επέπιπτε μακροδέ- στερον κατ' έμου ως ήδονάμην να μαν- τεύσω έκ τής έκφράσεως των φλογερών οφθαλμών του. Λοιπόν λαμβάνω τήν ύ- ραν του τόν γυρίξω τό μέσα έξω, όπως γυρίζουν τά γάντια, και τόν ρίπτω κατά γής όπου τόν άρπάξα και έφυγα.

Δεν ήμπορούσα όμως να μεταχει- ρισθώ τό αυτό μέσον έναντιόν ενός λυ- σαλέου σκύλου ό οποίος ώρμηξεν επάνω μου εις μίαν στενωπόν τής Πετροπού- λεως.

Ο σκύων έαυτόν σωθήτω, έκείσθην επί τή θέα του, και ίνα δυνήθω να πράξω τούτο μετά περισσοτέρας ευ- κολίας έσφιξα τήν γούνα μου κατά γής και ήμουν εις μίαν στιγμήν εις τό σπήτι μου, όπου διάταξα τόν ύπηρέτην, να υπάγη να μου τήν φέρη. Όταν τήν έφερε τήν έπέμεσε, χωρίς να μου ειπή τίποτε, μαζύ με τά άλλα μου φορημάτα εις τήν ιματιοθήκην.

Υστερον από μίαν ήμέραν εξεπλάγην πολύ και

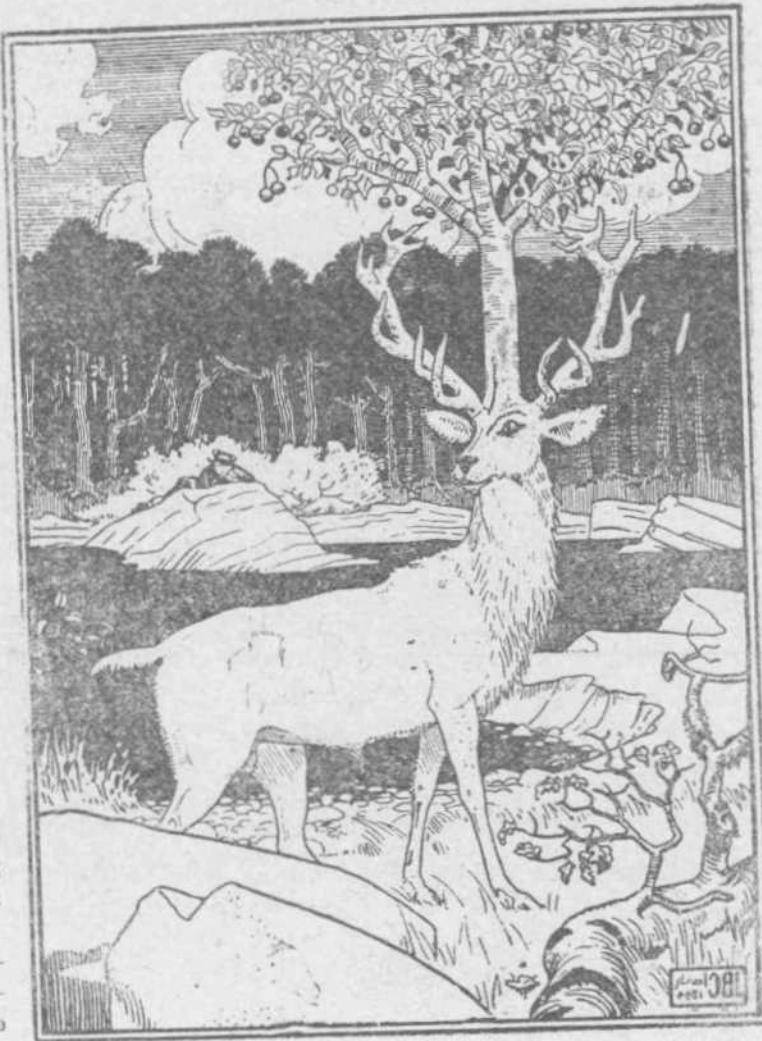

κατετρόμαξα όταν αίφνηδώς ήκουσα τόν Γιάννη να κραυγάζη «Γιά τό όνομα του Θεού, κύριε, ή γούνά σας έλύσσαξε!» Έσπευσα εις τήν ιματιοθήκην και εύρον όλα μου τά φορημάτα κατακουρελισμένα. Ο ύπηρέτης είχε πολύ δίκαιον να νομίση ότι είχε λυσά- ζει ή γούνα, αούτι τήν είδα με τά μάτια μου να επι- πέση έναντιόν μιας καινούργιουσ μαύρης φορεσιās και να άρχισή να τήν καταξοχίχη κατά τρόπον φρικωδέ- στατον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε

Τά αποτελέσματα τής ετοιμότητος του πνεύμα- ματος και τής δραστηριότητος. — Περιγραφή εύνοουμένου λαγωνικού (θηλυκού γένους), τό όποϊον γεννά έξ σκύμνου ενώ καταδιώκει λα- γόν. Ο καταδιωκόμενος λαγός, θηλυκός, ως και τό λαγωνικόν, γεννά επίσης — Ο κόμης Ποτζοδόσκης φιλοδωρεί τόν βαρώνον με έναν περιβόητον ίππον, ό όποϊος τόν βοηθεϊ να

κάμη έκτακτα και άπίστευτα κατορθώματα. Όλοι αυτοί αι κινδυνώδεις και εύτυχεις διαφυγαί, κύριε, είναι τυχαία συμπτώσεις τās όποιās έπωφε-

λούμην διά τής άγχινοίας και τής εντόνου δραστηριό- τητος, αίττινες συνουζόμεναι έμού, ως γνωρίζετε κάλ- λιστα, άποτελοϋσι τόν τυχηρόν κυνηγόν, ναύτην και στρατιώτην, αλλά θα ήτο πολύ αξιόμεμπος και ασύ-

νετος φίλαθλος, ναύαρχος και στρατηγός, εκείνος ό- τις θα έπαινεπαύετο πάντοτε επί του τυχαίου και του άστέρου του, χωρίς να φροντίζη περί ίκείνων των επι- στημών και τεχνών αίττινες άνήκουσιν εις τό επάγγελ- μά του και χωρίς να προμηθεύεται τά τελευταία των όργάνων διά των όποιων θα δυνήθη να εξασφαλίση τήν επιτυχίαν.

Δεν είμαι άξιος καμίας μοιρής, ούτε διά τόν ένα ούτε διά τόν άλλον λόγον, διότι υπήρξα πάντοτε επι- ρανής και διά τό έξοχον των ίππων, κυνών και ζιγών μου και διά τόν πρόποντα τρόπον διά του όποϊου χει- ρίζομαι και μεταχειρίζομαι έκαστον εξ αυτών, ώστε μου επιτρέπεται να τρέφω τήν έλπίδα περί του ότι ό κόσμος θα με ένθυμείται και εις τό όάσος και εις τās ίπποδρομίας και επί τ' ύ ποδίου τής μάχης.

Δεν θα εισέλθω ήδη εις ουδέμιαν λεπτομέρειαν περί του ίπποστασίου μου, του κυνοτροφείου μου και τής όπλοθήκης μου, αλλά μου είναι αδύνατον να λείψω από του να σας έπω δύο λέξεις περί μιας εύνοουμέ- νης μου σκύλας. Άνήκεν εις τό είδος των λαγωνικών, ποτε δε ούτε είχα ούτε ήκουσα να έχη άλλος καλλιτέ- ραν. Έγίηρασεν εις τήν ύπηρεσίαν μου, δεν διακρίνατο δε διά τό μέγαλον τής σώμα, αλλά διά τήν έκτακτον εύκυνσίαν και ταχύτητα εις τό τρέξιμον. Έκυνήγούσα πάντοτε με αυτήν. Αν τήν έβλέπετε θα τήν έθαυμά- ζετε και δεν θα άπορούσατε διά τήν προς α- τήν υπερ-βολικήν άγάπην μου και διότι εκυνήγούσα τόσον πολύ μαζί της. Έτρεχε τόσον άγρήγορα, τόσον πολύ και τόσα πολλά έτη, ώστε έπαθεν από τά πόδια της. Ως έκ τούτου, κατά τά τελευταία έτη τής ζωής τής εδέησε να υποκύβω εις τήν άνάγκην του να τήν έχω μνάσω και να τήν μεταχειρίζομαι ως ίχνηλά- ττα υπό τήν όποιαν ιδιότητα με ύπηρετήσεν επί πολλά ακόμη έτη.

Μίαν ήμέραν εκυνήγουν έναν λαγόν ό όποϊος μου έφάνη να ή υπερβολήν μεγάλος. Αν και ή σκύλα ήτο έγγυος, και τήν ελυπούμην να τήν βλέπω να κοπιάζη, αυτή ήθελε να τρέχη με τήν συνήθη της ταχύτητα. Μόλις κατάβηκα να τήν παρακολουθή έξιππος εις μεγάλην όμως απόστασιν.

Αίφνης άκούω κραυγās όμοιάζούσας προς τās φω- νας πολλών λαγωνικών, άλλ' αι κραυγαί ήσαν τόσον άσθενείς και ύπόκυμοι ώστε δεν εξεγυρα τί να υποθέσω περί αυτών.

Προχωρήσας προς τήν διεύθυνσιν εκ τής όποιās ήρχοντο εξεπλάγην μεγά- λως εκ τής παρατήρησεως ότι ό λαγός είχε γεννήσει ενώ έτρεχε, τό αυτό δε είχε συμβή και εις τήν καταδιώκουσαν αυτόν λαγωνικαν μου. Είχον γεννηθή τόσοι σκύμνοι όσοι λαγυδέες. Άκολου- θούντες τήν φυσικήν αυτήν ροπήν, οι μιν λαγυδέες ήρχισαν να φεύγωσιν, οι δε σκύμνοι να τους καταδιώκωσι και να τους συλλαμάνωσιν ένα ένα.

Κατά τόν τρόπον τούτον όταν έτε- λείωσε τό κυνήγιον, τό όποϊον ήρχισα με ένα μόνον λαγόν, είχα εις τήν κατοχήν μου έξ.

Ένθυμώμαι αυτήν τήν θαυμα- σίαν λαγωνικήν μετά τής αυτής εύχαρι- στήσεως και άγάπης μετά τής όποιās ένα θαυμασίον λιθουανόν ίππον τόν ίποϊον ήτο αδύνατον ν' άποκτήσω ποτέ με χρήματα.

Τόν άπίκτησα συνεσιεί τυχαίου γεγονότος τό όποϊον μου παρέσχε τήν ευκαιρίαν να επιδείξω υπό τους εύνοικω- τέρους όρους τήν ίππευτικήν μου δεινό- τητα. Ευρισκόμεν εις τήν επαυλίαν του κόμητος Ποτζοδόσκη εν Λιθουανία και έμενα μετά των κυριών εις τήν αϊθου- σαν διά να πάρω τό τεάζ, ενώ οι κύριοι είχαν υπάγει κάτω εις τόν περιβόλον διά να ίδωσιν έναν εύγενή ίππον, τόν όποϊον πρό όλίγου είχαν φέρει εις τόν κό- μητα έκ τής άγγλίας.

Αίφνης ήκούσαμιν κραυγήν άγανακτήσεως. Έ- σπευσα εις τόν περιβόλον και άντελήθην ότι ό ίππος ήτο τόσον άτίθασος, ώστε ουδεις έτόλμα να τόν πλη- σιάση ή να τόν άναδύ. Οι άπορασιστικώτεροι και τολμηρότεροι ίπποκόμοι έσταντο έκπλεξι άπογοητεύ- σεως και περίτρημοι, ή άδημιανία έβωγραφείτο επί των προσώπων πάντων, όταν είγώ δι' ενός προήματος εύ- ρεθην επί τής ράχως ουτού, τιν κατέλαβον εξ άπρο- όπου και τόν κατέστησα πειθήνιον και πρήον, κά- μων χρήσιν ταυτοχρόνως τής λαμπροτέρας επιδείξεως τής ίππευτικής τέχνης τής όποιās ήμην τέλειος γνώ- στης. Έπιθυμώ να καταστήσω γνωστήν τήν ιδιότητά μου ταύτη, προς τās κυρίας χωρίς να τās βάλλω εις τόν κόπον να κατέλθωσιν εις τόν περιβόλον, ήνάγκασα τόν ίππον να πηδήση εντός τήν αϊθούσης όπου εκά- θητον, δι' ενός των άνοικτων παραθύρων. Περιήλθον τότε τήν τράπεζαν πολλάκις, πάντοτε ίππεύων και αναγκάζων αυτόν να βηματίχη, να τριποδίχη, να καλπάζη και επί τελών των έκαμ να άναδύ, επί τής τραπεζί- ζης, να επαναλάβη επ' αυτής τό μάθημά του κατά κομφότατον μικροσκοπικόν τρόπον όστις ευχάριστην άπειράς εις τās κυρίας, πρό πάντων διότι εξετέλεσε πάντα ταύτα άριστα και χωρίς να θραύση τά επί τής τής τραπεζής κείμενα κυμβία, πινάκια, φιάλας και λοιπά.

Πάντα ταύτα με άνύψωσαν τόσον πολύ και εις των κυριών και εις του εύγενούς κόμητος τό πνεύμα, ώστε διά τής συνήθους φιλοφροσύνης του με παρεκά- λησεν ευμενώς να δεχθώ τόν νεαρόν ίππον, και με παρότρυνε να ίππεύω αυτόν νικητή και τροπαιούχος εν τή έκστρατείχ κατά των Τούρκων ήτις επρόκειτο μετ' όλίγων να άρχισή υπό τήν άρχηγίαν του κόμη- τος Μυνίγιο.

Δεν ήτο δυνατόν να λάβω ευχαριστώτερον, ούτε ευ- οιωνώτερον δώρον κατά τήν έναρξιν του πολέμου εκεί-

νου εις τόν όποϊον όρείλω τās στρατιωτικάς γνώ- σεις μου.

Ίππος τόσον εύθυμος και υπερήφανος και ήμερος ως άριον πάντοτε μου άνέμνησε τό καθήκον του στρα- τιώτου και του ευπατρίδου. Τόν νεαρόν Άλέξανδρον και τά ένδοξα πολεμικά του έργα.

Επεχειρήσαμεν τήν έκστρατείαν, και διά πολλούς άλλους λόγους, άλλ' ως φαίνεται και προς τόν σκοπόν του να επιτευχθή ή ανάκτησις τής τιμής των ρωσικων όπλων, ήτις είχε κίπως ψευθή συνεσιεί τής τελευ- ταίας εις τόν Προϋδον έκστρατείας του Τσάρου Πέ- τρου.

Εξετελέσαμεν τούτο διά σειράς καταπληκτικων και ένδοξων μαχών υπό τήν άρχηγίαν του μεγάλου στρα- τηγού τόν όποϊον άνέφερα άνωτέρω.

Η σωφροσύνη άπαυρούει εις τά άτομα να αντι- ποιώνται μεγάλας επιτυχίας και νίκας. Τήν δι' αυτές όξεν στρατηγική συνήθως ό άρχηγός, ή μάλλον, όπαρ εκλεκτόρωτων, οι βασιλείς και αι βασιλισσας οι όποϊοι ποτε δεν ώσπαράνθησαν τήν πυριτιδα παρ' εκτός μόνον κατά τās ήμέρας κατά τās όποιās είναι παρόντες εις γυμνάσια ή επιθεωρήσεις του στρατού αυτών, και οι όποϊοι ποτε δεν είδον πδόν μάχη ή παρατάξιν εις μάχην.

Άλλ' ούτε είγώ άντιποιούμαι ιδιαιτέρας τινα όξεν άποκτηθείσαν εις τās μεγάλας κατά του έχθρου

μάχας. Πάντες επράξαμεν τό καθήκον μας τό όποϊον εις τήν γλώσσαν του φιλοπάτριδος στρατιώτου και του ευπατρίδου είναι λέξις λίαν περιεκτική έν- ροίας, σημασίας και τιμής, και περί του όποϊου οι περισσοτέροι των όκνηρων άδολέστων ειδησεοπωλών και των πολιτευομένων των καρπειών δεν δύνανται να έγωσι ει μη μόνον λίαν εύτελή και αξιοπεριφρήν- τον είδαν.

Έν τοσοϋτω λαθών τήν διοίκησιν ενός σώματος Ουδάρων, εξετέλεσα διαφόρους άποστολάς με πλη- ρεζυσιότητα να ενεργήσω κατά τήν ιδίαν μου κρίσιν και αι επιτυχίαι μου κατά τās περιστάσεις ταύτας πρέπει, νομίζω, κατά τό δίκαιον να άποδοθώσι μόνον εις έμέ και εις τους γενναίους άνδρας τους όποιους ώδή- γησα εις τήν νίκην.

Είχγαμεν να κάμωμεν πολύ επικίνδυνον έργον μίαν φοράν εις νήν όπισθοφυλακήν, όταν άποθήσαμεν τους Τούρκους εις τό Βαζζακάρ. Ο πυρπινος Λιθουανός μου όλίγον έλειψε να με βάλλη εις πολύ άμύχανον θέ- σιν. Έκράτουν μίαν πολύ εκταθειμένην θέσιν και ό έχθρός επήλθε κατ' έμου εν μέσω νεφέλης κονορτού ή όποια δεν μου επέτρεπε να σχηματίσω καθαρών ιδέων περί του αριθμού και των προθέσεων αυτου. Να κα- λυφθώ και είγώ διά παρούσιους νεφέλης θα ήτο έργον συνέσεως, αλλά τούτο δεν θα με εφώτιζεν ούτε περί του αριθμού αυτου, ούτε θα συνεδιόξατο προς τόν σκοπόν διά τόν όποϊον είχον εκπεμφθί. Όποτε διάταξα τά δύο κέρατα τής φαλαγγίς μου να έγείρωσιν όσον τό δυνα- τόν περισσοτέρον κονορτόν και είγώ τειθίς επί κεφα-

λως του κέντρου επροχώρησα κατ' ευθείαν κατά του έχθρου ίνα δυνήθω να τόν ίδω εκ του πλησίον. Ο έλιγμός ουτός με ηγχαρίσασε διότι έστάθη ό έχ- θρός και έπολέμησε, άλλ' ύστερον φοβούμενος έπίθεσιν εκ μέρους των δύο μου κεράτων ήρχισε να υποχωρή κάπως άτάκτως. Αυτή ήτο ή κατάλληλος στιγμή ίνα επιτεθώ κατ' αυτου μεθ' όρμης. Το επράξαμεν και τόν νευτρο ψαμιν προσένησαντες εις αυτόν μεγίστας ζημίας και όχι μόνον τόν άποθήσαμεν εις τινα οχυρω- μένην πόλιν όπισθεν του, αλλά και πέραν αυτής, πράγμα όπαρ υπερέβη όλας μας τās προσδοκίας.

Η ταχύτης του ίππου μου μου επέτρεπε να είμαι εκ των πρώτων κατά τήν καταδίωξιν.

Βλέπων ότι ό έχθρός έρευνεν εκ τής όπισθίας πό- λης τής πόλεως, ένόμισα ότι θα ήτο εύλογον να σταθώ εις τήν άγοράν τής πόλεως ίνα διατάξω τους άνδρας μου να συναθροισθώσιν. Φαντασθήτε όμως τήν έκπλη- ξίν μου όταν εις τήν εν λόγω άγοράν δεν είδον ούτε ένα εκ των Ουδάρων μου περί έμέ! Μήπως σαρώνουν τās άλλας όδοϋς; Η τί έγειναν λοιπόν; Δεν είναι δυνατόν να εύρισκωνται πολλο μακράν και εντός όλίγου θα ένοθώσι μετ' έμού.

Έν τή προσδοκία ταύτη ώδήγησα τόν άσθραίνοντα ίππον μου εις παρακειμένην πηγήν και τόν άρπάξα να πίν. Έπιε έπιε επί μακρότατον χρονικόν διάστημα μετ' άπληστίας άκορέρτου και ως αν ήδύναται να σβίση τήν δίψαν του. Άλλ' ήτο φυσικώτατον, διότι όταν έστρεψα τήν κεφαλήν διά να ίδω αν φαίνονται οι άν- δρες μου, τί νομίζετε, κύριοι, ότι άντελήθην; Τά όπισθια του δυστυχούς ζώου, γλυστοί και σκληρ έλαι- πον, ως να τόν είχαν κόψει εις δύο και τό ύδωρ τό όποϊον έπιπεν, εξέφραzen εκ των όπισθεν χωρίς να τόν δροσίχη ή να τόν ώρεψη εις τίποτε!

Τό πως συνέβη τούτο μου εφάνη αναξίγησιστον μουστήριον κατ' άρχάς, άλλ' όταν έπίστρεψα μετ' αυτου εις τήν πόλιν τής πόλεως είδον ότι όταν, άναμυχθείς μετά του φεύγοντος έχθρου, εισώμησα εις τήν πόλιν, ουτός άρπάξε να καταπίση ό κρεμαστός

φραγμός (είδος κρεμαστής πύλης, έχούσης όξεις ήλους προς τό κάτω μέρος και χροημινοσθησ ίνα καταβιβαζόμενη έμποδίχη τήν είσοδον του έχθρου εντός άχυραμένων πόλεων), χωρίς είγώ να παρατη- ρήσω τούτο. Κατ' αυτών τόν τρόπον είχε κοπή όλό- κληρον τό όπισθεν μέρος του ζώου, έμενε δε εισοτή σπράζων έξωθεν του εν λόγω φραγμού. Θα ήτο άνε- πανόρθωτος άπόλεια δι' έμέ αν ό κτηνιατρος του σώ- ματός μου δεν κατώρθωνε να κολλησή τά δύο μέρη του ζώου πρίν ψυχρανθώσι.

Τά έρραψεν επιμελώς με λεπτά κλαδία και βλαστούς άσπνης τους όποιους εύρον εκεί προγεύρου. Τό τραυμα έθεραπεύθη και, πράγμα τό όποϊον δεν ήδύ- νατο να συμβή ει μη μόνον εις τόσον ένδοξον ζών, τά κλαδία έρρίκωσαν εις τό σώμα του και εσχημάτι- σαν σκιάδα άνωθεν μου, ώστε μετά ταύτα ήδυνάμην να μεταβάσω εις τās στρατιωτικάς άποστολάς μου υπό τήν καίαν των δαργών έμου και του ίππου μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο βαρώνος γίνεται αιχμάλωτος πολέμου και πω- λείται ως δούλος. Φρουρεί τās μελισσας του Σουλτάνου τās όποιās προσβάλλουσι δύο άρ- κτοι. Χάνει μίαν εκ των μελισσών. Ο άργυ- ροϋς του πελεκυς όν έκαφενδονίζει κατά των άρκτων, αναπηδά και φεύγει εις τήν Σελήνην· τόν άνακτά δι' εύφροσ όπινούσεως καταπί- πτει επί τής γής κατά τήν εκ τής Σελήνης επιστροφήν αυτου, κατορθώνει δε να εξέλθη μόνος του εκ φρέατος. Έκφεύγει εκ τινος άμά- ξης ήτις συναντάται μετά τής ιδιικής του εν τινι στενή παρόδω διά μεθόδου ουδέποτε πρό- τερον ή κατοπιν χρησιμοποίησις. Τά θαυ- μάσια άποτελέσματα τής φύσεως επί του γαλ- λικου κέρατος του ύπηρέτου του.

Δεν υπήρξα πάντοτε νικητής. Έσγον τήν άτυχίαν να ήττηθώ, ένεκα του μεγαλυτέρου αριθμού των πολε- μίων, να γίνω αιχμάλωτος πολέμου και, τό χειριστον αλλά συνεπείσαστον παρ' τοις θωμαναίοις, να πωληθώ ως δούλος. (Ο βαρώνος βραδύτερον λέγει ότι εκέρδησε τήν άμείριστον εύνοϊαν του Πατισσχη, ως θα ίδωμεν κα- τωτέρω). Υπό τήν ταπεινήν ταύτην ιδιότητα ή καθη- μερινή μου εργασία δεν ήτο έπιπνοος και κοπιαστική, αλλά μάλλον όλημέρη και παροδοξος.

Είχα να διευθίνω εκάστην πρωϊαν τās μελισσας του Σουλτάνου εις τήν βοσκήν αυτών, να τās προσέχω

όλην τήν ήμέραν και άμα ενύχτωνε να τās διευθίνω πάλιν εις τās κυψέλλας αυτών.

Κατά τινα έσπέραν μου έλειψε μία μέλισσα και μετ' όλίγων παρετήρησα ότι δύο άρκτοι είχαν έπιπέσει κατ' αυτης επί τω σκοπώ του να τή άρπάσωσι τό μέλι τό όποϊον έφεραν, άφού τήν κατασπαράξωσι. Δεν έφερα επάνω μου κώνεν είδος επιβηκτικού όπλου, εκτός του άργυρου πελέκου, όστις είναι τό σπμα των κηπου- ρών και κτηνοτρόφων του Σουλτάνου.

Τό έσπερονόμισα έναντιόν των άρπάγων προς τόν σκοπόν του να τους εκερθώσω και να τους αναγκάσω

νά φύγει και να αφήσει ελεύθερα την δύστηνον μέλισσαν, ἀλλ' ἔνεκα ἀτυχούς στροφῆς τῆς χειρὸς μου ἔφυγε πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἀνέρχεται μέχρις οὗτου ἔφθασεν εἰς τὴν Σελήνην. Πῶς νὰ τὸν ἀνακτήσω; Πῶς νὰ τὸν καταβιβάσω καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς; Εὐτυχῶς ἐθυμήθημι ὅτι τὰ φασόλια τῆς Τουρκίας φύονται καὶ αὐξάνονται λίαν ταχέως, δύνανται δὲ νὰ ἀνέλθωσιν εἰς καταπληκτικὸν ὕψος.

Ἄμέσως λοιπὸν ἐφύτρεσα ἐν τοιούτῳ φασόλιον καὶ πραγματικῶς ἅμα ἐφύτρεσε ὑψώθη καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν κεράτων τῆς Σελήνης εἰς ἓν ἐκ τῶν ὁποίων περιτυλίχθη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

I

Στὴν γῆ καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχω
Καμμιὰ δουλειὰ στὴ γῆ εἰδῶ
Χωρὶς δουλειὰ στοὺς δρόμους τρέχω
Στὴ γῆ χωρὶς δουλειὰ γυρίζω
Κι' εἰδῶ, κι' ἐκεῖ στίχους χαρῶ
Καὶ τραγουδῶ καὶ τραγουδῶ.

Ἐκεῖ σὲ γαλατῖον στρόφι
Σγορὰ μαλλιὰ ἐξουλιγμένα
Ἄς μὲ τ' ἀγρία ἔχουν μαλώσει
Καὶ τὰ μετασίττει ὀλοῦρα
Γιατὶ τοῦ κλέφτα μὴ βραβῶν
Ἄγνη ἐνοδιά.

Ἐδῶ λουλούδια μυρωμένα
Γιὰ κάθε φιλημένο χέρι,
Ἐδῶ ἡ γιότη ἡ τρελλή
Σὲ γυσιεμὰ ἀσπρογυμένη,
Ὁ ἔρωτας κάνει καρτέρι
Στὴν παρθενιά τὴν τροπαλιή.

Παρέκει ἡ θάλασσα ὄλο χαίρι
Μὲ τὴν ἀκρογιαλιά λιμῆρι.
Γιὰ λίμα ἡ τρελλὴ πεθαίνει
Μὰ τί γλωσσὸν κεραλαμμένη!

Μὰ τὸ γαλατῖο γόρεμά της
Τ' ἀγρία της τὸ σαλακώρει...
Μιὰ πάλι μὲ τὴ σιγαλιὰ
Ἡ νύχτα της τὸ σιδεράει...

Κι' ἔτσι μὲ τρέλλα καὶ μὲ ραίε
Στὸ γεροθράχο γέρονε αἰώνια
Ἄσπρα γυράματα ἀγκαλιάζει
Σκορπάει ἀφρονὲς πᾶν ὅσ' αἰ χιόνια.

Ἄς καὶ γι' ἀγάπη τοῦ μιλέει
Μὰ ἡ πορνή τὸν ξεγελάει
Καὶ ὁ ἀφρόν της μ' ἀπογιά
Κλέβει ἅπ' τοῦ γέρον τὴ χιονιά.

II

Ψηλά στὸ γαλανὸ βιβλίον
Ποῦ κάθε ἄνθρωπος διαβάει
Ἐνα θαμμένο μαγεῖο
Κι' ἀπὸ ἀστέρια κερτιπτό,
Ψηλά ὅσ' οὐρανὸ βιβλίον
Τὸ σύννεφο ἐκείνο μοιάζει
Μὲ ἄγραφο κατεβατό.

Ἐ, καὶ νὰ εἶχα εἰδῶ σιμὰ μου
Τὴν κάτασκη αὐτὴ σελίδα!
Τραγοῦδι γιὰ τὸν ἔρωτά μου
Θὰ σοῦγραφα χρυσὸν μου εἰπίδα,

Μιὰ χρυσοφτέρωτη ψυχὴ
Νὰ ἐναφῆρῃ μὲς' ὅσ' οὐ σου.
Κι' ὅταν τὸ σύννεφο διακρῶσῃ
Μὲ παραμόνια ἢ βροχίον
Στὴς γυρίλλες τοῦ παραθύριου σου
Γλυκὰ νὰ σοῦ τὸ τραγουδήσῃ.

III

Στὴ γῆ καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχω
Καμμιὰ δουλειὰ ὅσ' τῆ εἰδῶ

Χωρὶς δουλειὰ ὅσ' οὐ δρόμους τρέχω
Στὴ γῆ χωρὶς δουλειὰ γυρίζω
Κι' εἰδῶ, κι' ἐκεῖ στίχους χαρῶ
Καὶ τραγουδῶ καὶ τραγουδῶ.

Μ' ἄν τραγουδῶ γιὰ τὸν ἀγρία
Τραγοῦδι ἀτέλειωτα, θεῖ μου,
Ὅλα εἶνε λόγια τοῦ ἀνέμου,
Ψέφτικα, κόθρια, φτωχικά.

Ἐτσι καὶ στὸ γαλατῖο αἰθέρα
Ἡ νύχτα κάθεται καὶ γράφει
Ἀπὸ ἀναλιντὸ χρυσόφι
Ἐνα σωρὸ μῦθεκά...

Τίμος Μωραϊτίνης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Δύναται νὰ ὑπάρξῃ περιεργότερον ἅμα καὶ παραδοξότερον θέαμα ἀπὸ τὴν πάλην μιᾶς ἀρκούδας καὶ ἐνὸς κροκοδείλου;

Σπανιώτατον τὸ γεγονός, ἢ μάλλον μοναδικόν εἰς τὸν κόσμον τῶν περιπετειῶν τῆς Ἀρκιῆς καὶ τῆς Ἀμοιμαχίας δύο θηρίων ἀφηγγεῖται γραφικώτατα μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἀγρίας πάλης.

Ἐκείνην—γράφει—ὕπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου ἀναμεινὸν ὑπομονητικῶς μέχρις οὗτου κανένα φέρι καταδεχθῆναι τὴν σιμπίτην τὸ ὄλομα τῆς πετονιάς ποῦ εἶχε ρίψει εἰς τὸν ποταμὸν, ὅταν αἰφνης ἐξεπλάγη ἀπὸ σοβαρὸν βρηχυθμὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῶν καλάμων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέθεσα ὅτι πρόκειται περὶ πάλης μεταξὺ ταύρων, συνηθεστάτης ἄλλως, ποῖα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν ἀντὶ ταύρων εἶδα μίαν μεγάλην ἀρκούδα μὲ τὸ στόμα ἀφρισμένο, ἐνῶ χονδραὶ κηλίδος αἵματος ἐστίζον τὰ στήθη τῆς Φρενιασμένη ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν τῆς ἐκαταμῆν.

ἦτο ἐπὶ τὸν ὀπισθίον ποδῶν τῆς τρίχουσα τοὺς ὀδόντας τῆς καὶ μουγκρίζουσα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου τῆς.

Ὁ ἀντίπαλός της ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν δεκάδος βημάτων ἀπ' αὐτήν, καὶ ἦτο ἕνας τρομερὸς κροκοδείλος μήκους δεκαπέντε ποδῶν—τὴν ῥάχιν του ὁ κροκοδείλος τῆν εἶχε ἀκουμπισμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ στόμα του ἀνοικτὸν ἄφρον νὰ φαίνονται δύο μεγάλα καὶ κοπτεράει σερραὶ ὀδόντων. Ἡ οὐρὰ του—ὄπλων τρομερώτατον—εἶχε μήκος εἴς ποδῶν, ὑψωμένη ὑπὲρ τὸ ἐδαφος, διαρκῶς ἐσειετο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς βραχίον πυγμαίου, ὅλον στυπαιρομένη καὶ πάλιν τυπασομένη μὲ β' ὄμης. Τὰ μεγάλα του μάτια ἐλαμνισμένα εἶσαν ἐπὶ τὴν ἀρκούδα, ἐνῶ κἄποτε κἄποτε ἐξέβαλλε κραυγὰς παρομοίας πρὸς τὸ μουγκρισμα ταύρου.

Ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῶν ἀντιπάλων συν-

επέρασε ὅτι τὸ κτύπημα εἶχε δοθῆ, καὶ ἐπερίμενα λοιπὸν κρυμμένους ὄπισθεν ἐνὸς δένδρου εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν μὲ τὴν μεγαλειότεραν ἀνυπομονησίαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς μονομαχίας, ἡ ὁποία ἦτο δι' ἐμὲ πρωτοφανὲς θέαμα. Διότι ἔτυχε νὰ ἴδω μονομαχίαν ἀρκούδας καὶ κροῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ μονομαχίαν ἀρκούδας καὶ κροκοδείλου.

Ἐπὶ τινὰς λοιπὸν ἀκόμη στιγμὰς οἱ ἀντίπαλοι ἀνεμέτρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τοῦ βλέμματός καὶ συγκεντρῶντες ὄλας τῶν τὰς δυνάμεις. Ἡ ἀρκούδα καίτοι κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν φαίνεται τὴν εἶχε ράγει, ἐν τούτοις εἶχε τὸ βλέμμα σταθερὸν, εἰδείκνυε δὲ ὅτι εἶχε ἀκόμη πεποιθῆσιν εἰς τὰς δυνάμεις τῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐπιρίμενα ἀκόμη ἐπὶ πολὺ. Ἡ ἀρκούδα μὲ δλην τῆς τὴν δύναμιν ἐξώρμησε μανιώδως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου τῆς.

Ἀλλ' ὁ κροκοδείλος ἦτο ἤδη προητοιμασμένος διὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἐφοδὸν, καὶ στρέφον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν μέρει τὸ σῶμα πλαγίως, ἔδωκε ἓνα τοιοῦτο γερὸ κτύπημα μὲ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν ἀρκούδα στὰ μισὰ ἀκόμη τοῦ δρόμου τῆς, ὥστε τὴν ἐκύλισε χαμαὶ ἔσεινά. Ἀλλ' ἡ ἀρκούδα δὲν τὰ ἔχασε. Τρεῖς φορές ταχύτατα καὶ ὀρηκτικώτατα ἐπέπεσε κατὰ τοῦ κροκοδείλου, ἀλλὰ καὶ τρεῖς φορές ἡ φοβερὰ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου τὴν ἀπώθησε ἀρκετὰ μακρὰν, ὥστε νὰ εἶχῃ καιρὸν ὁ κροκοδείλος νὰ συσπειρώσῃ τὴν οὐρὰν του καὶ τὴν ἐτοιμάσῃ δι' ἄλλο κτύπημα.

Ἡ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου ἐμαστίγωσε βαρέως καὶ ἀνηλώσως τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὄμους τῆς ἀρκούδας ἡ ὁποία ὄμως φαίνεται δὲν τὸ πολυθνήσαντο. Τότε ὁμως ἐπεχείρησε λυσσαλέα καὶ τετάρτην ἐφοδὸν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιδοξιώτητά καὶ τέχνην καὶ μὲ τὴν ὀρμήν καὶ τὴν ἀπώθησιν. Ὁ κροκοδείλος κατέπεσον ὑπὸ τὴν ὀρμήν καὶ τὸ βάρος τῆς ἀρκούδας, ἡ ὁποία μανιώδως ἐβούλησεν μὲ τὸ στόμα τῆς ἓνα ἀπὸ τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια τοῦ κροκοδείλου, τοῦ ὁποίου ἡ θέσις τὴν ἄρκετὰ ἀπελπιστική. Τὸ ἀμείδιον μάτην προσεπάθει τότε νὰ δαγκάσῃ τὴν ἀρκούδα. Ἀλλ' ὅπως ἦτο πιεσμένος δὲν εἰμπορούσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, τοῦ ὁποίου ἡ ἄνω μόνον σιαγὼν ἐκινεῖτο, ὁ σβέρκος του δὲ ἦτο τὸσον χονδρὸς καὶ ἀλύγιτος, ὥστε δὲν εἰμπορούσε νὰ στρέψῃ καὶ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ κροκοδείλος δὲν ἀρέθη νὰ καταβληθῆ συγκεντρῶντων ὄλας τῶν τὰς δυνάμεις εἰς τὴν φοβεράν του οὐρὰν—ὄπλον ἀμύνης ἔσχον—κατώρθωσε μὲ ἐν δυνάτην τιναγμα νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο πλησιέστατα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ—τότε δὲ διὰ σπασμοδικῆς κινήσεως ἡ ὁποία συνεκλόνησε ἀρκούδα καὶ κροκοδείλου ἐτινάχθησαν καὶ οἱ δύο μέσα εἰς τὸν ποταμὸν!

Ἡ ὄχθη ἐκ τῆς ὁποίας κατέπεσαν εἶχε ὕψος τεσσαράων ποδῶν, τὰ ὕδατα δὲ τοῦ ποταμοῦ εἶχαν βάθος ἐπὶ πόδιον. Τὸ ἦσυχον ρεῦμα ἐδέχθη τοὺς δύο ἀντιπάλους μὲ βαρὺν παρλασμὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον κατεβυθίσθησαν κροκοδείλος καὶ ἀρκούδα, μετ' ὀλίγον δὲ πλήθος φυσαλίδων ἀγγήγγελλενδτι ἔφθασαν εἰς τὸν πυθμῶνα τοῦ κροκοδείλου προφανῶς ἦτο νὰ πῆσῃ εἰς τὸ ποτάμι, διότι ἐκεῖ ἦτο ἡ σωτηρία του, ἀλλὰ τὴν ἀρκούδα δὲν τὴν συνέφερον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἀρκούδα δὲν ἦτο ἀμείδιον, ἐὰν δ' ἔμενε θὰ ἐκινδύνευε ἡ ἰδία—διὰ τοῦτο μετὰ τινὰς στιγμὰς τὴν εἶδα πάλιν ν' ἀναδύσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ καὶ μετὰ κόπου ν' ἀναρρηθῆ εἰς τὴν ὑψηλὴν ὄχθην, εἴ ἤε ἐξηραυνῆσθαι ἀσφῶρον ἔταιριον. Ἐν μόνον βέβαιον ἐγνωρίζον: ὅτι ἐπετογγάνε πάντοτε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἔστω καὶ πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων.

Εἰς αὐτὸν προσέτρεχον ὄλοι οἱ ἀτυχεῖς ἐπιχειρηματίαι, ὄλοι οἱ ἐφευρέται πλήρη ὀράτων ὀνειρώτων, ἀλλὰ κενὸν μίσωτον, καί... ὄλοι ἐξερχόμενοι τοῦ γρατῆλου του εἶχαν τὴν καρδίαν βαρύτεραν καὶ τὸ βαλάντιον ἐλαφρότερον ἄρ' ὅτι εἶχον εἰσελθῆ...

Ἐν τούτοις ὁ Γουλιέλμος Ρῶς εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ

E. HERMAN
ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΝ

— Μὴν κλαῖς, Νέλλη, μὴν κλαῖς! Ἔρθουν εὐτοχισμένοι χρόνοι καὶ σ' ἐμὰς. Λάβε ὑπομονήν!
Ἐνῶ δὲ οὗτος ὤμειλε δύο μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ τὸν παρατήρον μελαγχολικῶς μέσα ἀπὸ κοιλωμένους κόγχας. Ἦτο νεαρὰ γυνὴ μὲ γλυκὴ πρόσωπον ἡρεμον, γαλακτώδους λευκότητος πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μακρὰ καὶ σκληρὰ παθήματα εἶχον χαραῖς τὴν διάθεσιν τῶν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μεταβάλλωσιν τὴν λεπτήν ἐκείνην καλλονήν.
— Προσπάθη νὰ εἶμαι ὑπομονητικὴ! ἀγαπητέ μου Γουλιέλμ—ἀπεκρίθη αὐτὴ μὲ φωνὴν ἀδύνατον.— Ἀλλ' ἀδύνατον ὅταν συλλογίζομαι... ὅχι τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ σέ. Ἐγὼ πολὺ γρήγορα θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον τούτον...
— Πρὸς Θεοῦ! Μὴν ὀμιλῆ οὕτω!— ἀνέκραξεν ὁ Γουλιέλμος σφιγγων νευρωδῶς τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενούς—Μὴν ὀμιλῆς τοιουτοτρόπως! Σὲ ἐξορκίζω!

Ἦτο νεανίας εἰκοσι εἴς ἐτῶν— ἐφαίνετο ρωμαλέος, ἐν τούτοις ἀίωρκαί περαιοὶ του καὶ τὰ ἀνακίμα καὶ χεῖλη του εἰδεικνύον ὅτι διέχθετο βίον στενωχωρῶν καὶ παθημάτων. Ἐκείνητο παρὰ τὴν κλίνη ὅπου κατέκειτο ἡ ἀτυχὴ ἀσθενὴ σύζυγός του, μέσα εἰς δωμάτιον γυμνὸν χωρὶς θερμάστρον, καίτοι ὁ ἀνεμος ψυχρὸς εἰσεύθε διὰ τῶν ρωγμῶν τῆς θύρας καὶ τῶν παραθύρων. Βλέπων οὗτὴ ἡ Νέλλη ἐκρίνετο καὶ ἐκτύπων οἱ ὀδόντες τῆς, ὁ Γουλιέλμος ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν κρεμάστραν τὸν μανδύαν του, καὶ τὸν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῶν κνημῶν τῆς λέγων:
— Τώρα ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶσαι καλλίτερα. Λάβε θάρρος. Ὅταν θὰ γυρίσω ἴσως ἠμπορέσω νὰ σοῦ φέρω τὰ φάρμακα ποῦ σοῦ χρειάζονται.
— Ὅταν θὰ γυρίσῃς; Ἀλλὰ τί λέγεις; μὲ τί τοῖον καιρὸν θὰ βγῆς; Καὶ χωρὶς ἐπανωφόρι; ἠρώτησεν ἡ ἀσθενὴ μὲ ἀγωνίαν ζωγραφηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.
— Μὴ φοβῆσαι, περιπατῶν θὰ ζεσταθῶ. Χαῖρε, ἀγάπη μου.
— Ὁ Χριστὸς μαζί σου!

Καὶ πρὶν ἡ Νέλλη δυνήθη νὰ προσθέσῃ λέξιν, τῆ ἔδωκεν ἐν εὐλημίᾳ καὶ ἐξήλθεν. Εἰς τὴν ἀσθενὴ ἐφάνη τότε ὅτι καὶ ἡ τελευταία ἀκτίς τοῦ φωτός καὶ τῆς ἐλπίδος εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὸ δωμάτιον.
...
Ὁ Γουλιέλμος περιεπάτει ταχέως, ὡς εἶχεν εἶπει, διὰ νὰ θερμανθῆ, καὶ περιπατῶν ἐσκέπτετο. — Ποῖος ἤξευρε ἂν ὁ Βίλκενς θὰ θέλῃ ἐπὶ τέλους νὰ μὲ πληρώσῃ!... Μοῦ ἔγραψε χθὲς τὸ βράδυ νὰ πάγω σήμερα τὸ πρῶν εἰς τὸ γραφεῖόν του... ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπα εἰς τὴν Νέλλη, διότι μίαν νύκτα ἠδύνατο νὰ τὴν νεύσῃ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἐγείλασε τόσες φορές!...
Ἄ! Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἀγοράσῃ τὴν μηχανήν μου. Θὰ τοῦ τὴν δώσω καὶ ἂν ἀκόμη μου τὴν πληρώσῃ πέντε λίρας. Πέντε λίραι σθάνουν ὅπως σώσω τὴν ζωὴν τῆς Νέλλης, ὅπως τῆς δώσω ὀλίγην εὐδαιμονίαν!...
Ὁ κύριος Δανιὴλ Βόλκενς ἦτο ἐκ τῶν εὐπορωτέμων ἐμπόρων τῆς μικρᾶς πόλεως. Οὐδεὶς ἐγνωρίζεν ἀκριβῶς εἰς ποῖου εἰδὸς ἐμπόριον ἠσχολεῖτο· ὁ μὲν ἔλεγε ὅτι εἶνε μαστίχης, ὁ δὲ τοικίτης, ὁ ἄλλος διευθυντὴς ἀσφῶρον ἔταιριον. Ἐν μόνον βέβαιον ἐγνωρίζον: ὅτι ἐπετογγάνε πάντοτε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ἔστω καὶ πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων.

Εἰς αὐτὸν προσέτρεχον ὄλοι οἱ ἀτυχεῖς ἐπιχειρηματίαι, ὄλοι οἱ ἐφευρέται πλήρη ὀράτων ὀνειρώτων, ἀλλὰ κενὸν μίσωτον, καί... ὄλοι ἐξερχόμενοι τοῦ γρατῆλου του εἶχαν τὴν καρδίαν βαρύτεραν καὶ τὸ βαλάντιον ἐλαφρότερον ἄρ' ὅτι εἶχον εἰσελθῆ...

Ἐν τούτοις ὁ Γουλιέλμος Ρῶς εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ

τέρμα τῆς κατεστυσμένης πορείας του, καὶ ἐξήτησε δεῖλως νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον Βίλκενς.
— Ὅχι. Ὁ κύριος Βίλκενς δὲν δεχεται κανένα— ἀπεκρίθη τραχέως ὁ νεανίσκος πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Γουλιέλμος εἶχε ἀποτείνει τὴν ἐρώτησιν μὲ φωνὴν τρέμουσαν.
— Ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ἐμήνησε νὰ ἔλθω... ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος δεικνύων τὸ ἐπισκεπτήριον τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε στείλει τὴν προηγουμένην ἑσπέραν ὁ κ. Βίλκενς.
— Τότε περίμενε μίαν στιγμὴν, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

Καὶ πράγματι, μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ κ. Βίλκενς ὅστις ἠτομαζέτο, φαίνεται, διὰ κάποιο μικρὸ ταξιδάκι.
— Λοιπὸν ἰδοῦ μὲ εἶπεν οὗτος μὲ τὸν συνῆθη περιφρονητικὸν τρόπον του.
Δὲν ἔχω στιγμὴν νὰ χάσω, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν σταθμὸν...— Ἀλλὰ κύριε, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ Γουλιέλμος, σὰς μὲ προσεκαλεῖσάτε!...
— Βεβαίως ἐπειδὴ θέλω νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν σου γρήγορα. Σοῦ προσφέρω εἰκοσι λίρας διὰ τὴν μηχανὴν ἐκείνην. Οὕτε λεπτόν περισσώτερον. Πές μου λοιπὸν: καὶ ἦ ὅχι.

Ὁ ἀτυχὴς νέος ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται. Εἴκοσι λίρας!... Ἐλησμένοι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς σκληροτέρας βρασάνους του, τὰς προσφιλοτέρας ἐλπίδας του, τὰ λαμπρότερα ὄνειρα τῆς ῥήμας καὶ τοῦ πλοῦτος. Εἴκοσι λίραι ἦσαν δι' αὐτὸν ἡ σωτηρία, ἡ εὐδαιμονία!— Εὐχαριστῶ— κύριε! Εὐχαριστῶ. Δέχομαι ἀμέσως— ἐψύθησε τεταραγμένος.
Τὸ πρόσωπον τοῦ Γουλιέλμου ἐξέφραζε ὑπερτάτην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν, ὅπως, ὥστε ὁ ἄπληστος Βίλκενς μετενόησεν διὰ τὴν προσφοράν του.— Ἀλλ' ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐκείνησεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ γραφεῖον, ἔγραψε μίαν συναλλαγματικὴν διὰ τὸν Γουλιέλμον, τοῦ τὴν ἔδωκε καὶ ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Γουλιέλμος Ρῶς ἔλαβε τὴν συναλλαγματικὴν χωρὶς νὰ τὴν παρατήρησῃ. Ἦτο ἐκτός ἑαυτοῦ— μίαν μόνον σκέψιν τὸν ἀνησυχῶν— νὰ πρέξῃ εἰς τὴν τράπεζαν Βίλκενς, ὅπως λάβῃ τὰ χρήματα ἅτινα ἐμελλόν ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν Νέλλην του. Πόσα ὄρατα πράγματα θὰ ἠγόραζε! Φάρμακα, οἶνον, ζωμὸν, ἐν καλὸν καὶ θερμὸν σφῆμα, ὡστὰν τὸ σφῆμα τῆς πλουσιωτέρας τοῦ ὄπου!

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τράπεζαν. Ἄπειρον πλῆθος συναλωθεῖτο περί τῆς θυροῦς τοῦ Τραπεζίτου. Ὁ Γουλιέλμος ὤφειλε νὰ περιμένῃ. Θεὸς μου, ὁποῖα βράσανες! Ἐνόμισεν ὅτι εἶχε περῆτον, ἐνόμισεν ὅτι τὰ δευτερόλεπτα ἦσαν ἡμέραι, ἔτη, αἰῶνες! Τὶ θὰ ἐγίνετο ἐν τούτοις ἡ Νέλλη; Τίς ἠξέυρει; τί ἔλεγε μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐπιστρέφοντα!... Ἐπὶ τέλους κλιώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ τὴν συναλλαγματικὴν εἰς τὸν Τραπεζίτην, ὅστις τὴν παρατήρησεν καὶ τοῦ τὴν ἐπέστρεψε λέγων:— Ἐλησμένησθε νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν: δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω τίποτε.

Ὁ νεανίας ἐνόμισεν ὅτι ἡ καρδία του δὲν ἐπαλλε πλέον. Θεὸς μου! Θεὸς μου ἐφώναζεν ἀπηλπισμένος. Καὶ τί νὰ κάμω!

Εὐκολώτατον! Πήγαυε εἰς ὁποῖον σοῦ ἔδωκε τὴν συναλλαγματικὴν νὰ σοῦ τὴν ὑπογράψῃ!— Προσέβηκεν ὁ Τραπεζίτης ἐξακολουθῶν ἀπαθῆς τὴν ἐργασίαν του. Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἔχασε καιρὸν ἐτρέψεν ἐκτός τῆς Τραπεζῆς, διέτρεχεν ὡς παράφρον τὸν μεταξὺ δρόμον ἀπαθῶν τοὺς περὶ αὐτὸν ἀνθρώπους ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βίλκενς καὶ παρουσιάσθη ἀσθμαίνων, μὲ τὴν συναλλαγματικὴν εἰς χεῖρας.

Τὶ συνέβη; ἠρώτησεν ὁ νεανίας, ὅστις τὸν εἶχεν εἰσαγάγει τὴν πρώτην φορὰν— Ὁ κ. Βίλκενς! ἦθελον νὰ ἰδῶ τὸν κ. Βίλκενς!— εἶπεν ἀγωνιωδῶς ὁ Γουλιέλμος.— Αἶ, τώρα ποῖος ἠξέυρει ποῦ εὐρίσκειται! Πρὸ ὀκτα λεπτῶν ἐπῆγεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας σχεδὸν εἰρωνικῶς.
— Μὰ πρέπει νὰ τὸν ἴδω. Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου δι' ἐμὲ... Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω!— ἀνέκραξεν ὁ Ρῶς ἀπελπίς.
— Λοιπὸν γύρισε τὴν Δευτέραν τὸ πρῶν εἰς τὰς 10, εἶπε ὁ νεανίας καὶ τοῦ ἐγύρισε τοὺς ὄμους.

Ἐν τερμάτιον χάρτου τὸ ὁποῖον ἤξιζε 20 λίρας καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐχρησάμευεν εἰς τίποτε!...

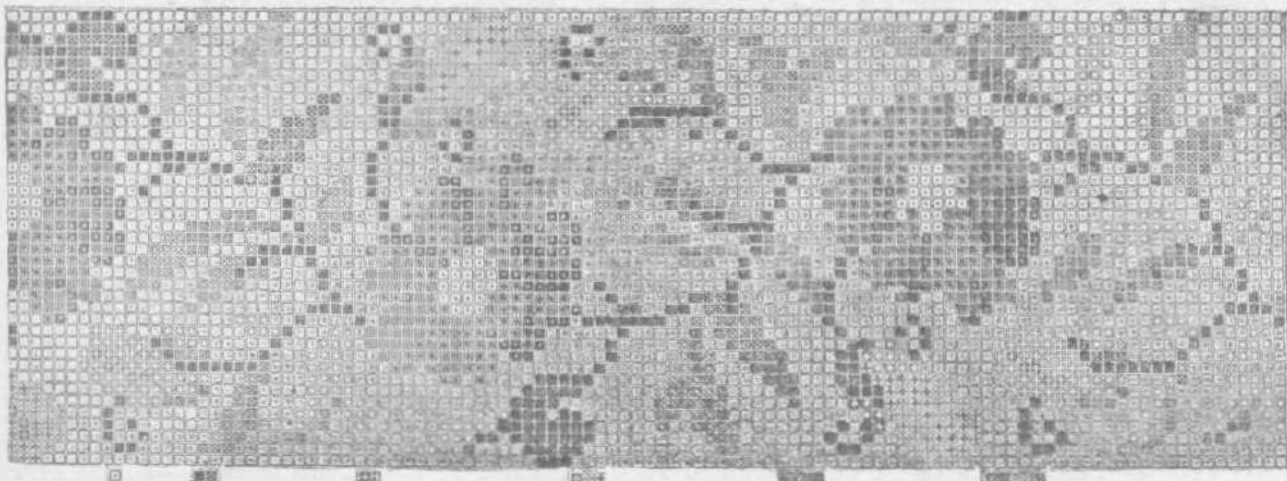
Ὁ Γουλιέλμος Ρῶς εὐρίσκειτο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Φίλους δὲν εἶχε. Συγγενεῖς εἶχεν ὀλίγους, ἀλλ' ἔμενον μακρὰν καὶ ἦσαν πτωχότεροι αὐτοῦ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχεν ἐξοδεύσῃ τὴν μικρὰν πατρικὴν του περιουσίαν, ὅπως ἐφεύρῃ καὶ κατασκευάσῃ ἐν μηχανήμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον περίμενε ὄξαν καὶ χρήματα.

Ἄπ' ἐναντίας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐτελείωσαν ὄλα, τὰ κοσμημάτά του, τὰ ἐπιπλά του, τὰ ἀσπρόρουχά του. Τὰ καταστήματα δὲν τοῦ ἔακον πλέον πίστωσιν. Οἱ συγγενεῖς δὲν τοῦ ἐδάνειον πλέον χρήματα. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὄλων ἐφαίνετο ἀνθρώπων πολλὰ μὲν ὑποσχόμενος, ἀλλ' ὀλίγα ἐκτελῶν, παράδοξος ὀνειροπόλος, ὁ ὁποῖος ἔχανε τὸν καιρὸν του εἰς τραγὰς ἐφευρέσεις καὶ ἀχρήστους· καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

ΣΥΡΜΟΙ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Ἐνδυμασίαι δι' ἔξοχὰς

Κυανοῦν. Μώβ 2 ἀπχ. Μπέζ 2 ἀπχ. Κίτρινον 3 ἀπχ. Ρόζ 4 ἀπχ. Πράσινον 5 ἀποχρώσεων.

